

Çocuklar için Dünya Klasikleri - 3

ANDERSEN MASALLARI

HANSCHRISTIAN ANDERSEN

ANDERSEN MASALLARI

ANDERSEN MASALLARI

HANSCHRISTIAN ANDERSEN

ANDERSEN MASALLARI
Çocuklar İçin Dünya Klasikleri - 3

Copyright © Gonca Yayınları, 2009

*Bu eserin tüm yayın hakları Işık Yayıncılık Ticaret A.Ş.'ne aittir.
Eserde yer alan metin ve resimlerin Işık Yayıncılık Ticaret A.Ş.'nin önceden
yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt
sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.*

Editör
Erol ERGÜN

Görsel Yönetmen
Engin ÇİFTÇİ

Resimleyen
Murat BİNGÖL

Sayfa Düzeni
Bekir YILDIZ

Kapak
Nurdoğan ÇAKMAKÇI

ISBN
978-605-4189-27-4

Yayın Numarası
223

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan A.Ş.
TS EN ISO 9001:2000
Ser No: 300-01
Sarıç Yolu Üzeri No: 7 Gaziemir / İZMİR
Tel: (0232) 252 22 85
Temmuz 2009

Genel Dağıtım
Gökkuşluğu Pazarlama ve Dağıtım
Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-Er İş Merkezi
Mahmutbey / İSTANBUL
Tel: (0212) 410 50 60 Faks: (0212) 445 84 64

Gonca Yayınları
Emniyet Mahallesi Huzur Sokak No: 5
34676 Üsküdar / İSTANBUL
Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20
www.goncadergisi.com

İÇİNDEKİLER

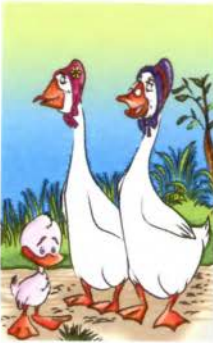
**KRAL
ÇIPLAK**

1

**KURŞUN
ASKER**

15

**ÇİRKİN
ÖRDEK
YAVRUSU**

27

56

**KİBRİTÇİ
KIZ**

62

**PARMAK
KIZ**

KRAL ÇIPLAK

Etrafı denizlerle çevrili, gz alabildiğince yeşil ovalarla kaplı, şirin mi şirin bir ülke vardı. Bu ülkenin de elbiseye düşkün bir kralı vardı. Bu kralın işi gücü yeni yaptırdığı elbiselerini şehri baştan başa dolaşıp halka göstermekti. lke işlerini, ordusunu hatta halkını pek fazla düşünmezdi.

Kral, günün her saatinde üzerine giydiğı elbiselerle aynanın karşısına geçip aynaya bakar, kendini çok beğenirdi. Yanındaki adamlarına,

– Nasıl? Bu elbise bana yakıştı mı, diye sorardı.

Yanındaki adamları onun dalkavuklarıydı.

– Aman efendimiz çok, hem de çok yakıştı, derler, ona yaranmaya çalışırlardı.

Bulundukları şehir ülkenin en büyük kenti ve ticaret merkeziydi. Pek çok yabancı kente gelir, orada alışveriş yapardı.

Bir gün kente iki yabancı geldi. Bu adamlar pek dalavereci görünüyorlardı.

Kendilerini dokumacı olarak tanıtmışlardı. Bu adamlar kralın huzuruna çıkıp, onunla görüşmek istiyorlardı. Bunu duyan kral onları sarayına çağırdı.

– Nedir isteğiniz, diye sordu.

– Sizin gibi büyük bir krala yeni bir kumaş dokumak istiyoruz, dediler. Öyle bir kumaş ki dünyada eşi ve benzeri olmayacak.

– Nasıl olacaktı bu? Öyle bir kumaş duymadım ben.

– Eşsiz renklerde, göz alıcı, harika bir kumaş bu. Ancak bizim dokuduğumuz kumaşlardan yapılan elbiselerin çok önemli bir özelliği var. Bu

elbiseleri, bulundukları göreve layık olan akıllı ve becerikli kimseler görebilirler. Akılsızlar, aptallar ve beceriksiz kimseler bu kumaşla yapılan elbiseyi göremezler.

Kral bu duyduklarına pek sevinmişti. Üstelik yanındaki adamların görevlerine layık olup olmadıklarını anlayacak, kim aptal kim beceriksiz bu yolla öğrenecekti. Baş terziyi çağırdı.

– Bu iki adam bize çok özel bir kumaş dokuyacaklar. Sen de o kumaştan bana yeni bir elbise dikeceksin. Hemen dokuma tezgâhını hazırlat, diye buyurdu.

Dokuma tezgâhı hazırlandı ve bu adamlar tezgâha geçip, ellerini kollarını sallayarak kumaş dokur gibi yapmaya başladılar. Güya saatlerce çalıştılar. Ortada ne bir iplik ne de kumaş görünüyordu.

Akşam oldu. Bu iki dokumacı yiyip içip yattılar. Ertesi sabah tekrar işe başladılar.

Baş terzi dâhil, kralın adamları dokuma tezgâhının başına gelip bu iki yabancı dokumacının büyük bir gayretle çalışmalarını hayretle izliyorlardı. Ne iplikleri ne de dokunan kumaşı görebiliyorlardı. Ama, hiç kimse bir şey söyleyemiyordu. Çünkü

dokumacıların söylediklerine göre bu kumaşı ancak aptallar ve beceriksizler göremezdi. Kimse aptal ve beceriksiz durumuna düşmek istemiyordu. Üç gün sonunda kral baş terziyi çağırdı.

– Nasıl, adamlar iyi çalışıyorlar mı, diye sordu.

– Hiç durmaksızın çalışıyorlar, efendimiz.

– Kumaş epey oldu mu?

– Evet, ama size takım dikecek kadar olmadı daha.

– Pekâlâ, söyle onlara ellerini çabuk tutsunlar.

– Emredersiniz, efendimiz.

Birkaç gün daha geçmişti. Dokumacılar kralın huzuruna çıkıp ondan kumaşa ipek ve altın süsler ekleyeceklerini bildirip bunları almak için para istediler. Kral hazinercisini çağırıp emir verdi.

– Bu adamlara bir kese altın verin de istediklerini gidip alsınlar, dedi.

Adamlar altın keseyi alıp şehirde istedikleri gibi ipek ve altın süsler arıyormuş gibi yaptılar. Bütün kendi dolaşıp, yiyip içtiler. Akşama doğru saraya geri geldiler.

– Aradıklarımızı bulabilmek için bütün kenti dolaştık; ama çok yorulduk, dediler.

Akşam tekrar yediler içtiler ve güzelce uydular. Kral gitgide sabırsızlanıyordu. Ertesi gün adamların nasıl çalıştıklarını merak edip yapılan işi kendi gözüyle görmek istedi. Ancak; ya göremezsem diye endişeye kapıldı. Aptal ve beceriksiz durumuna düşmek istemiyordu. Kendisine ne kadar güvense de bu ihtimali yok sayamazdı. Gitmekten vazgeçti. Baş terziyi çağırıp sordu.

– Bunlar hâlâ bir elbiselik kumaşı dokuyamadılar mı?

– Efendimiz, adamlar gayretle çalışıyorlar. Bir haftaya kalmaz bitirecekler.

– Tez söyle onlara, ellerini çabuk tutsunlar,

– Baş üstüne, efendimiz.

Kral, baş terzi belki kumaşı göremiyordur diye kuşkuya kapıldı. Öyle ya göremiyorum diyemezdi. Derse aptal ve beceriksiz olmayı kabul edecekti. Kral en akıllı adamı olan vezirini adamların yanına yollamayı düşündü. Çünkü vezir akıllı ve çok becerikli biri idi. Kumaşın ne kadar olduğunu ancak o görebilirdi.

Vezir aldığı emirle dokumacıların yanına gitti. Baktı ki adamlar harıl harıl çalışıyorlar. Ancak görünürde kumaş falan yoktu. Dokumacılar gülümseyerek vezire,

– Güzel oluyor değil mi, diye sordular. Kumaşa altın yaldızlarla ne güzel süsler işliyoruz. İsterseniz gelin yakından bakın.

Vezir de kendini saraydaki en akıllı ve becerikli adamı olarak bilirdi. Ama nasıl olur da bir şey göremiyordu? Hayretler içinde kalmıştı. Gülümseyerek başını salladı.

– Görüyorum, dedi. Çok ama çok güzel bir kumaş bu. Fakat elinizi çabuk tutmalısınız. Kralımız oldukça sabırsızlandı.

– Elbette efendim. Gördüğünüz gibi çok çalışıyoruz. Yalnız bu işler aceleye gelmez. İnce işlerdir bunlar. Beş on gün içinde muhakkak bitiririz.

Ertesi gün adamlar kumaşın bitmek üzere olduğunu ve etrafına boncuklar dikeceklerini söyleyerek bir kese altın daha istediler. Bir kese altını da ceplerine indirdiler. Saraydan çıkıp şehre gittiler. Gezip eğlenip akşam tekrar saraya döndüler. Sözde yine çok yorulmuşlardı. Yine yiyip içip bir güzel yatıp uyudular.

Kral artık iyice şüphelenmeye başlamıştı. Yoksa bütün adamları aptal ve beceriksiz kimseler miydi? Kumaşı görüp bilgi veremiyorlardı. Kararını verdi. Kumaşı gidip kendisi görecekti. Yanına veziri ve baş terzisini aldı. Tezgâhın başına gittiler. Vezir,

– Efendimiz, bakınız kumaş ne güzel oluyor, dedi. Hele şu ipek ve altın yaldızlardan oluşan süsler ne de güzel duruyor.

Kral baktı; ama bir şey göremedi. Gözlerini irice açıp tekrar baktı. Ama görünürde hiçbir şey yoktu. Göremedim diyemezdi elbette. Baş terziye dönüp,

– Sen nasıl buldun kumaşı, diye sordu.

– Çok ince işçiliği olan ve ustaca dokunmuş bir kumaş, efendimiz.

– Ya, öyle mi? Pekâlâ bana bir elbise dikilecek kadar olmuş mu bu kumaş?

– Olmuş, efendimiz, dedi baş terzi. Hele kenarlarına şu boncukları yerleştirsinler. O zaman ben size hemen çok güzel bir elbise dikeceğim.

Kral,

– Peki, dedi. Gerçekten harika bir kumaş olmuş.

İçinden de: “Ben bir şey göremediğime göre demek ki beceriksiz ve aptalın biriyim!” diye düşünüyordu.

– Tamam, dedi. Kumaşın dokunması çok uzun sürdü. Senden elbiseyi kısa zamanda dikip hazırlamanı istiyorum. Yakında bir tören var. Bu elbiseyi orada giyeceğim.

Kumaş birkaç gün sonra güya bitmiş, dikilmesi için terziye verilmişti. Baş terzi kalfalarını ve çıraklarını toplayarak sözde kumaştan elbise dikmeye başladı. Şimdi ellerini ve kollarını sallayarak dikiş dikiyormuş gibi görünenler onlardı. Kimse aslında bir kumaşın olmadığı gerçeğini söyleyemiyor, bu cesareti kendinde bulamıyordu. Hatta kumaşın ne kadar kaliteli ve güzel olduğunu birbirlerine söyleyerek kumaşı övüyorlardı. Hepsi dünyada eşi ve benzeri olmayan bu sözde kumaşa hayran hayran bakıp gülümsüyorlardı.

En sonunda görünmez kumaştan görünmez elbise dikildi ve krala denemesi için sunuldu. Kısa boylu, şişmanca biri olan kral hazretleri görünmez elbiseyi giyerek aynada kendine ve giysisine hayranlıkla bakıyordu.

Elbise üzerinde düzeltilmesi gereken yerleri baş terziye bildiriyor, bunların düzeltilmesi için emirler veriyordu. Yanında bulunan adamlarına elbiseyi nasıl bulduklarını sordu. Hepsi de uzun uzun olmayan elbisedeki işçiliği övdü.

Kral dokumacıların emeklerine karşılık beşer kese daha altın verilmesini emretti. Yapılacak törende elbiseyi giyecekti. Bu arada dokumacılar aldıkları altınlarla şehirden ayrıldılar

Bütün şehirde bu kumaştan yapılan eşsiz elbise konuşuluyordu. Pazar günü kral törende halkın karşısına bu elbiseyle çıkacaktı. Herkes kendini akıllı ve becerikli gördüğünden bu eşsiz elbiseyi görebileceğini düşünüyordu.

Tören günü geldi. Tüm halk sokaklara ve evlerinin pencerelerine yığılmış, kralı ve elbisesini alkışlamak için sabırsızlıkla bekliyordu. Uzaktan tören alayının çaldığı boru sesleri duyulmaya başladı. O zamanlar halk krallarını pek eşsiz ve yüce görürdü. Kim bilir bu eşsiz elbise içinde kral nasıl da göz kamaştıracaktı.

Önden askerler görüldü. Borazanlar ve davullar çalıyordu. Arkadan elinde asâsı ve başında tacı

ile kral göründü. Kralı gören halk öyle bir şaşır-
dı ki donup kaldılar. Kralın üzerinde iç çamaşırları
vardı. Sonra ancak akılsızların ve beceriksizlerin
kralın elbisesini göremeyeceğini hatırladılar. Hiç
kimse kendini akılsız, aptal kabul etmediğinden,
kralın eşsiz harika bir elbisesi var gibi yapıp, el
çırpma ve kralı alkışlamaya başladılar. Kral, bu
duruma çok sevinmişti. Demek ki ülkesinde aptal
ve beceriksiz insanlar yoktu. Biraz daha kasılarak
ve böbürlenerek yürümeye başladı. Adeta iyice
kabarmış çıplak bir hindiye benziyordu. Bu arada
yollar büyük bir caddeye çıkmıştı. Tören alayı o
caddeden ilerliyordu. Bu sırada cadde kenarındaki
kalabalığın arasından bir çocuk sesi duyuldu.

– Kral çıplak, kral çıplak, diye avazı çıktığı
kadar bağıırıyordu.

Çocuğun bu sözlerinin ardından kalabalıktan
da homurtular yükselmeye başladı. Kimi,

– Krala bak. İç çamaşırlarıyla sokağa çıkmış.
Başka biri,

– Evet, evet. Ben de gördüm. Acaba buraya gele-
ne kadar kimse bu durumu fark etmedi mi?

Bir başkası,

– Kralı hiç bu kadar komik görmemiştim, dedi.

Bu konuşmaları, çocuğun dediklerini ve kalabalığın kendisine bakarak güldüğünü kral çoktan fark etmiş. Fark etmiş ama elinden geldiğince durumu kurtarmaya çalışıyormuş. Kralın bu durumdan çok rahatsız olduğunu anlayan vezir,

– Efendim, bu çocuğa aldırmayın. Ne de olsa aptal bir çocuk, dedi.

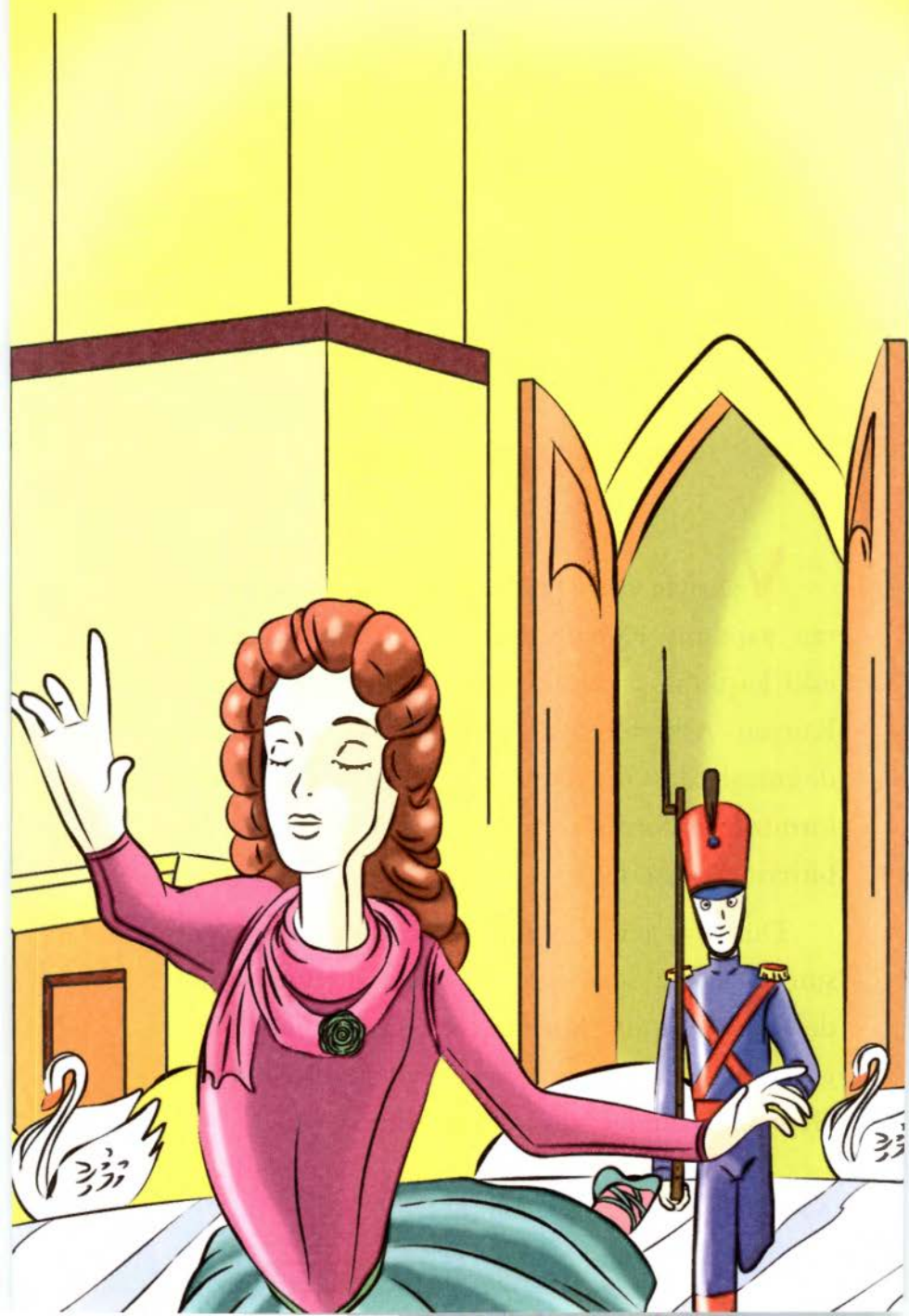
Hâlbuki çocuk, o kalabalıktaki en cesur insandı ve doğruyu söylemeye cesaret eden tek kişiydi. Kralın etrafındaki dalkavuklar onu her ne kadar teselli etmeye çalışsalar da kral bu meseleden alacağı dersi çoktan almıştı.

Halkının önünde mahcup olmamak için sanki üzerinde altın yıldızlarla kaplı, işlemeli, dünyada eşi ve benzeri olmayan bir elbise varmış gibi yapıp koltuklarını kabartarak yürümesine devam etti. Arkasından gelen adamları da olmayan elbisenin eteğini saygıyla eğilerek taşıyorlardı.

KURŞUN ASKER

Vaktiyle yirmi beş tane, tek bir kurşun kaşıktan yapılmış Kurşun Askerler vardı. Hepsi aynı eski kaşıktan yapıldıkları için kardeşlerdi. Bütün Kurşun Askerler aynı boydaydı ve aynı günde doğmuşlardı. Omuzlarında tüfekleri vardı. Mavili, kırmızılı üniformaları içinde dimdik dururlar, birbirlerine benzerlerdi.

Dünyaya geldiklerinde ilk duydukları ses “Kurşun Askerler!” sözü oldu. Bu sözler doğum gününde hediyesini alıp kutunun kapağını açınca onları gören bir çocuğa aitti. Çocuk sevinçle ellerini çırpıp “Kurşun Askerler” diye çığlık atmıştı.

Çocuk, askerleri birer birer kutudan çıkararak masanın üzerine dizdi. Bu Kurşun Askerlerin hepsi birbirinin aynısı olmasına rağmen içlerinden bir tanesi tek bacaklıydı. Kalıba dökülürken kurşun bitmiş tek bacağı eksik kalmıştı. Ama öbür kardeşleri gibi o da dimdik duruyor ve tam karşıya bakıyordu.

Masada daha birçok oyuncak vardı. Bizim tek bacaklı kurşun askerin dikkatini çeken mukavvadan bir şato oldu. Şatonun önünde bir bahçe vardı.

Ortada bir ayna çevresinde minicik ağaçlarla çevriliydi. Ayna göl görevi görüyordu. Bu ağaçların ortasındaki aynadan gölün üzerinde mumlardan yapılmış kuğular yüzüyor, bunların yankıları aynadan parlıyordu.

Bütün bunların hepsi çok güzeldi. Ama askerin en çok hoşuna giden, şatonun açık kapısında ayakta duran mukavvadan yapılmış bir kız olmuştu. Boynunda atkı gibi bir kurdele dolanmış, kurdelelenin üzerinde de parlak madenden yapılmış bir gül vardı. Kız, ellerini ve kollarını ileriye uzatmış, ayağını yukarı kaldırmıştı. Asker onun da kendisi gibi tek bacaklı olduğunu zannetti.

“Tam bana göre bir eş!” diye düşündü. Sonra kendi kendine: “Ama o sarayda yaşayan güzel bir kız, bense tek bacaklı bir kurşun askerim. Benim evim bu kutu ve ben diğer yirmi dört kardeşimle beraber oturuyorum. Bu güzel kızı buraya nasıl getirebilirim.” diye düşünüp üzüldü. Ama yine de kızın güzelliğine hayran olduğundan umudunu kesmedi. “Onunla tanışmalıyım.” dedi. Masanın üzerinde duran küçük bir kutunun arkasına saklanıp kıza baktı. Gözlerini bu güzel kızdan alamıyordu.

Akşam olunca çocuk geldi, Kurşun Askerlerini dizdiği yerden alıp kutusuna koydu. Saklanan askeri görmemişti.

Gece olup ev halkı odalarına gidip yatınca oyuncaklar kendi aralarında oyun oynamaya başladılar. Kurşun Askerler de onlara katılmak istiyordu. Ancak bulundukları kutunun kapağını açamadıklarından kutunun içinde kımıldayıp duruyorlardı. Masanın üzerindeki ceviz kıracağından taş tahtaya kadar ne var ne yoksa hepsi yerlerinden sıçrayıp oynuyorlardı. Topaçlar dönüyor, zıp-zıplar sıçıyorlardı. Öylesine gürültü çıkarıyorlardı ki duvarda asılı kafesteki kanarya bile uyanmıştı. Onları öterek uyarmaya çalıştı. Sonra vazgeçerek o

da eğlenceye katıldı. Şiirler okuyup, şarkılar söylemeye başladı.

Bütün bunlar olup biterken, yerlerinden oynamayan iki kişi vardı: Tek bacaklı Kurşun Asker'le mukavva kız. Kurşun Asker hâlâ gözlerini kızdan ayıramıyordu.

Derken saat gece yarısı on ikiyi çaldı. Kurşun Asker'in arkasında saklandığı kutunun kapağı açıldı, içinden kapkara bir cin çıktı.

Kutudan çıkan cin Kurşun Asker'e dönerek,
– Kurşun Asker! Gözlerini biraz da başka yerlere çevir! Yoksa şaşılacak olursun, dedi.

Ama Kurşun Asker onu duymadı bile. Cin bu duruma iyice sinirlendi.

– Benim sözümü dinlemiyorsun ha, dedi. Sabahı bekle sen görürsün.

Gün doğup sabah olunca çocuk odaya geldi. Kurşun Asker'i gördü. Onu pencerenin önüne koydu.

İşte ne olduysa o sırada oldu. İşin içinde cinin parmağı mı var, yoksa rüzgâr mı itti bilinmez Kurşun Asker pencereden aşağıya düştü. Baş aşağı gelmiş, süngüsü kaldırım taşlarına saplanmıştı.

Küçük çocukla hizmetçi onun düştüğünü görmüşlerdi. Sokağa koşup onu aradılar. Yanından geçmelerine rağmen onu bulamadılar. Kurşun Asker: “Ben buradayım.” diye bağırırsa onu duyabilirlerdi. Ama Kurşun Asker bağırıp yardım istemeyi üniformasına yakıştıramadı. Zaten çocuk, kalan yirmi dört askerin kendisine yeteceğini düşünerek onu aramaktan vazgeçmişti.

Biraz sonra hafiften yağmur serpiştirmeye başladı. Gittikçe şiddetlenen yağmurla sokaktan seller akmaya başladı. Yağmur başladığı gibi aniden diniverdi. O sırada sokaktan iki çocuk geçiyordu. Çocuklardan biri Kurşun Asker’i gördü.

– Bakın burada bir Kurşun Asker var. Haydi onu yüzdürelim, onu hayatında bir kerecik olsun kayığa bindirelim, dedi.

Kalın bir kâğıttan kayık yaptılar. İçine Kurşun Asker’i dimdik oturttular. Onu suların ortasına bıraktılar. Sokaktaki sel öyle hızlı akıyordu ki kayık büyük bir akıntıya kapılmıştı. Çocuklar sevinçten ellerini çırpıyorlardı.

Sular döne döne akıyordu. Sel sularının sürüklediği kayık iri iri dalgaları aşıyor, köşeleri dönüp

hızla ilerliyordu. Kurşun Asker'in hiç alışık olmadığı bu yolculuktan başı döndü. Midesi bulandı. Ama yine de dimdik ayakta durmayı başardı. Silah omzunda, gözleri ileriye bakarak ayakta duruyordu.

Hava kararmıştı. Sokak fenerleri de artık görünmüyordu. Kayık şimdi sularla birlikte bir yeraltı borusuna daldı. Her yer birdenbire zifiri bir karanlığa bürünmüştü. Asker önce kendini kardeşlerinin bulunduğu o karanlık kutuda sandı.

"Nereye gidiyorum acaba?" diye düşündü. "Nasıl oldu da pencereden aşağıya yuvarlandım. Bu olsa olsa o cinin işidir. Onu dinlemediğim için bana ceza verdi. Ah keşke o evin sıcacık odasında olsaydım!" Bunları düşünürken karşısına bir lağım faresi çıktı.

– Hey yolcu! Geçiş kâğıdını göster! Yoksa buradan geçemezsin, dedi.

Asker hiç sesini çıkarmadı. Silahına sıkı sıkıya sarıldı. Gözlerini kırpmadan ileriye bakıyordu. Kayık süratle ilerliyor, fare de onu izliyordu. Dişlerini gıcırdatarak çalılara çırpılara seslenmeye başladı.

– Tutun onu, yakalayın! Hem geçiş parası vermiyor, hem de pasaportunu göstermiyor!

Borudaki akıntı o kadar hızlanmıştı ki, fare gözden kayboldu. Asker kanalın öbür ucunda bir ışık görüp sevindi. Ancak bu, borunun geniş bir kanala aktığı yerdı. Su şelale gibi kanala boşalıyordu.

Kurşun Asker korkunç bir sesle kayıkla beraber kanala düştü. Asker hiç cesaretini kaybetmeden dimdik ayakta duruyordu. Düştüğü yerde sular kaynaşıyor köpükler çıkarıyordu. Kayık su alıp süratle batmaya başladı.

Asker yine de dimdik duruyordu. Sular boğazına kadar yükseldi. Kayık battıkça sulara gömülüyordu. O anda aklına mukavvadan yapılmış güzel kız geldi. Bir daha onu hiç göremeyeceğini düşündü. Kulaklarında şu sözler cınladı. Bu bir marşın sözleriydi:

İleri yiğit asker!

Korkma! Seni ancak ölümün bekler.

Bu sırada kâğıttan yapılmış kayık dağıldı ve parçalandı. Bizim korkusuz asker de derin sulara gömüldü. Tam o sırada oradan geçen bir balık onu yutuverdi. Asker, balığın daracık ve çok daha karanlık karnında yine de cesaretini kaybetmeden dimdik duruyor silahını omzundan bırakmadan başı yukarda ileri bakıyordu.

Balık kıvrıla kıvrıla ileri geri yüzerken birden hareketsiz kaldı. Biraz sonra da Kurşun Asker hayretle balığın karnının açılıp içeriye gün ışığının girdiğini gördü. Kulağına gelen seslerle nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu.

– Aa! Kurşun Asker! Bizim küçük beyin tek bacaklı Kurşun Askeri.

Balık, Kurşun Asker'i yuttuktan sonra balıkçılar tarafından yakalanmıştı. Pazara getirilmiş, penceresinden sokağa düştüğü evin hizmetçisi tarafından satın alınmıştı. Hizmetçi balığın karnını yardığında onu görüp tanımıştı. Kurşun Asker'i alıp götürdü. Evin küçük oğluna verdi.

– Bak! Senin arayıp da bulamadığımız pencereden düşen oyuncağın. Balığın karnından çıktı. İşte burada.

Çocuk somurtup, kaşlarını çattı.

– Ben artık onu istemiyorum, dedi. O beni istemedi ve benden kaçtı. Ben de artık onu istemiyorum. Ver onu bana bakayım!

Kurşun Asker'i hizmetçinin elinden alıp ocağın ateşinin içine attı. Bu işte de muhakkak kötü cinin parmağı olmalıydı. Çocuk kapıyı hızla vurup

odadan dışarı çıktı. Kapının çarpmasıyla oluşan hava akımıyla mukavvadan yapılmış kız da ocağa, askerin yanına düştü.

Bizim Kurşun Asker kıpkızıl alevler arasında dimdik durmaya çalıştı. Her yanını ateş basmıştı. Bu, güzel kıza olan aşkından mı yoksa ocağın alevlerinden mi anlaşılamadı. Rengi iyice değişti. Ne kadar güçlü olsa da o bir kurşundu. Erimeye başladı. Alevler mukavvadan yapılmış güzel kızı da sarmıştı. Düşer düşmez yanmış kül olmuştu.

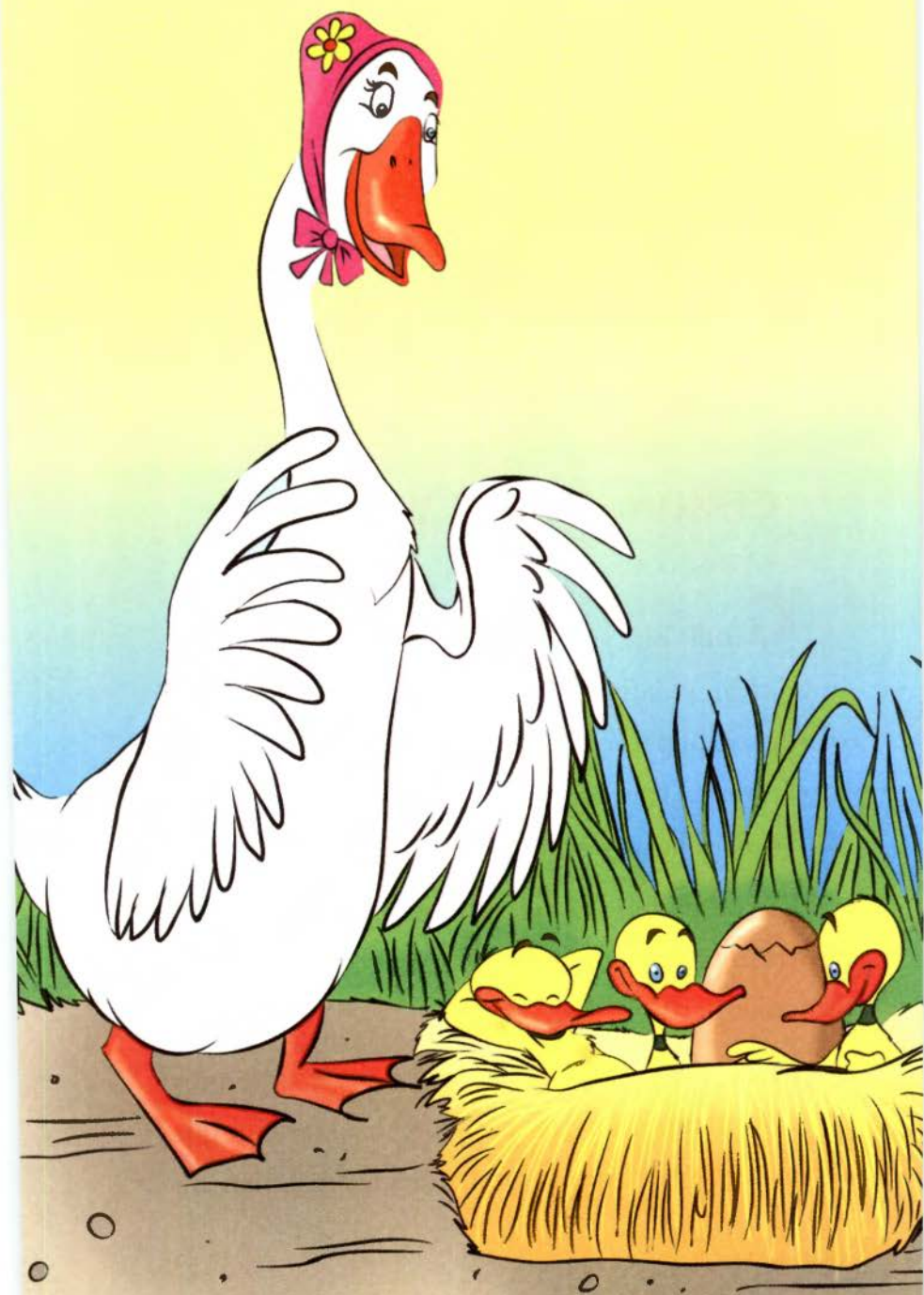
Ertesi sabah, ocağı temizleyen hizmetçi, külle-
rin arasında kurşundan bir kalp, onun yanında da
yanıp simsiyah olmuş bir gül gördü.

ÇİRKİN ÖRDEK YAVRUSU

Güzel bir yaz günüydü. Kırılara döşenmiş buğday ve yulaflar yaz sıcağıyla iyice olgunlaşmıştı. Altın gibi parlayan başaklar biçilmiş, yığın yığın toplanmıştı. Tarlalarda uzun bacaklarıyla leylekler salınarak dolaşıyorlardı.

Küçük gölleri olan ve sularının hafif bir esintiy-le titreştiği bu çevrede korular, daha uzaklarda da ormanlar vardı.

İlerde bir yerde kırmızı kiremitlerle döşenmiş bir evin damı güneşte parlıyor, uzaklardan göz alıyordu. Çevresi derin bir hendekle kuşatılan bu

evin hendekle arasında yüksek bir duvar vardı. Duvarlar geniş yaprakları olan ve insana ormanda olduğu hissini veren sarmaşıklarla kaplıydı.

Sarmaşıklar arasında bir ördek, yuvasında ku-
luçkaya yatmış, yavrularının yumurtalardan çık-
masını bekliyordu. Yatmaktan iyice sıkılmıştı.
Bu yavruların yumurtalardan çıkmaları ona ne de
uzun geliyordu. Üstelik ördek hanımın konuşacağı
ve dertleşeceği biri de yoktu. Diğer ördekler suda
oynuyorlar, yüzüyorlar ve eğleniyorlardı.

Birden bir cıvırtıyla yumurtalardan biri çatladı
ve ilk yavru dünyaya geldi. Ardından biri daha,
derken yumurtalar birer birer açıldı. Ördek ana
biraz kımıldayarak yavruların altından kayarak
çıkmalarına yardımcı oluyordu. Şimdi folluğun içi
yavrularla dolmuştu.

Yeni doğan bu yavrular “cık cık” diyerek ötü-
şüyorlar, gözlerini bir o yana bir bu yana çevirerek
bu yeni dünyanın nasıl bir yer olduğunu merak
eder gibi etraflarına bakıyorlardı.

Ördek ana gagasını uzatarak onları şefkatle
öpüyor ve kanatlarıyla okşuyordu. Sonra onları
usulca ayaklarından birini uzatarak otların üzerine
doğru itiyordu.

Yavrular birbirleriyle konuşmaya başlamışlardı. Yeni geldikleri bu dünyanın ne kadar büyük bir yer olduğunu anlatarak daracık kabuklardan kurtulmanın ve güzel bir kümeste bulunmanın sevincini yaşıyorlardı. Sevinçle küçücük kanatlarını çırpıyorlardı. Anneleri tatlı bir gülümsemeyle,

– Dünya sandığınızdan da büyük yavrularım, dedi. Şu bulunduğumuz evin ötesinde geniş çayırlar, korular ve ormanlar var. Bu suların ilerisinde dereler, göller ve hatta daha büyük sular var. Ben oralara hiç gitmedim. Siz büyüyünce oralara hep beraber gezmeye gideriz.

Bunu duyan yavrular sevinçlerinden çığlıklar atmaya başladılar. Ana ördek “Hepiniz burada mısınız?” diye sordu.

– Bir kardeşiniz daha olacak, dedi. Şu koca yumurta daha çatlamamış. Niye uzun sürdü bu yumurtanın çatlaması? Ne kadar da sıkıldım yatmaktan.

Yaşlı bir ördek yüze yüze gelip karaya çıktı ve ana ördeğin yanına yaklaştı.

– Neden canın sıkkın komşu? Neden söylenip duruyorsun?

Ana ördek içini çekerek dertli dertli gerindi.

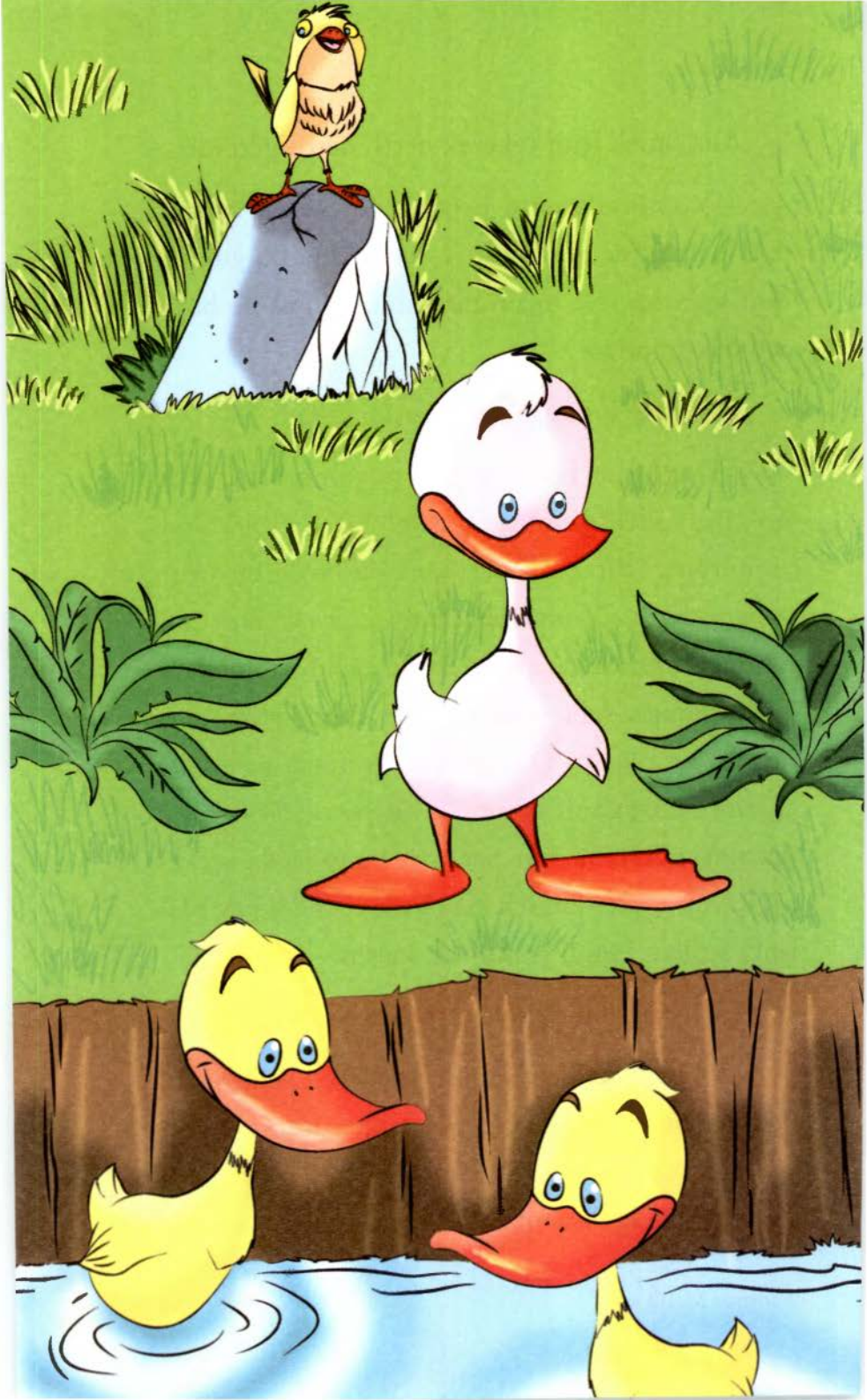
– Yumurtalarımın hepsi açıldı ve yavrularım doğdu. Bak ne de güzeller, dedi. Ama bu yumurtam açılmadı. Ne biçim bir yumurtaymış bu böyle açılmak bilmiyor.

Yaşlı ördek bilgiç bilgiç başını salladı.

– Dur bir de ben bakayım şu yumurtaya, dedi. Aa! Bu ördek yumurtası değil ki! Bu bir hindi yumurtası. Bir zamanlar bana da böyle bir oyun oynamışlardı. Yumurtalarımın arasına bir tane hindi yumurtası karıştırmışlardı. Hindi yumurtasının çatlaması daha uzun sürüyor. Onu yetiştirmek de çok zor oluyor. O hindi yavrusundan ben neler çektim. Yüzmesini bilmeyen bu yavruya bir türlü yüzmeyi öğretemedim. Senin de bu yavrudan çekeceğin var. Bence kuluçkadan kalk ve diğer yavrularınla ilgilen. Hindi yumurtası kalsın.

Ana ördek bu tavsiyeye hiç de iyi bakmadı.

– Olmaz, dedi. O yavrucak epeyce gelişmiştir. Eğer kalkarsam üşür, doğmadan ölür. Uzun süredir kuluçkaya yattım. Biraz daha yatarsam o yavrucak da gelişir ve sağlıklı olarak dünyaya gelir.

– Sen bilirsın, dedi yaşlı ördek ve oradan uzaklaştı.

Güneş batmış, saatler geçmiş ve akşam olmuştu. Öbür yavruların uykuları gelmişti. Hepsi annelerinin kollarına sokulup uykuya daldılar.

Az sonra büyük yumurta çıtırdadı. İçinden bir yavru başını uzattı.

Ana ördek eğilerek yavruya baktı.

– Bu yavru hepsinden de büyük, diye mırıldandı. Aman ne de çirkin bir şey, dedi.

Yeni dünyaya gelen bu yavru gerçekten de öbürlerine hiç benzemiyordu. Çok çirkin, garip bir şeydi. Bacakları uzun, rengi esmer ve gagası oldukça biçimsizdi.

Ana ördek komşusunun söylediklerinin doğru olup olmadığını düşündü bir an. Bunun bir ördek mi yoksa bir hindi mi olduğunu ancak yarın sabah anlayabilirdi.

Sabah gün doğarken ana ördek kalktı ve yavrularını uyandırıp onları bir araya topladı. Hızlıca hendeğin kenarına gitti ve suya atladı.

– Vak, vak, vak, diye yavrularını çağırırdı.

Yavrular hemen ana ördek gibi suya atladılar. İlk defa suya girdikleri için derine battılar; ancak çırpınarak suyun yüzüne çıkmayı başardılar. Anneleri önden yüzüyor ve onlara nasıl yüzmeleri gerektiğini öğretiyordu.

Ancak o iri yumurtadan çıkan çirkin ördek yavrusu kıyıda tek başına kalmış, onları şaşkın bakışlarla izliyordu.

Ana ördek onu da suya çağırdı. Ama her ne kadar annesinin dediğini yapmak istediye de suya atlamayı göze alamıyordu. Ana ördek kıyıya çıktı. Onu arkasından iterek suya itti. Suyu itilen çirkin ördek yavrusu, korkusundan çırpınmaya başladı. Boğulmamak için elinden geldiği kadar yüzmeye çalışıyordu. Ne de olsa o bir kuş türüydü. Kuşlar suyun üzerinde durabilirler ve az çok yüzebilirlerdi.

Ana ördek, yavrusunun az da olsa yüzebildiğini görünce sevinmişti. Üstelik onun hindi olmadığını anlamıştı. Çirkindi ancak onun yavrusuydu. Onu da öbürleri kadar seviyordu. Üstelik büyüyünce güzelleşmeyeceğini kim bilebilirdi ki! Bu düşüncelerle kendini avutuyordu. Suda güçlük çeken bu yavrusunu da yormak istemiyordu.

– Vak, vak, vak, diye yavrularını çağırdı.

Hep beraber kıyıya çıktılar. Anne Ördek,

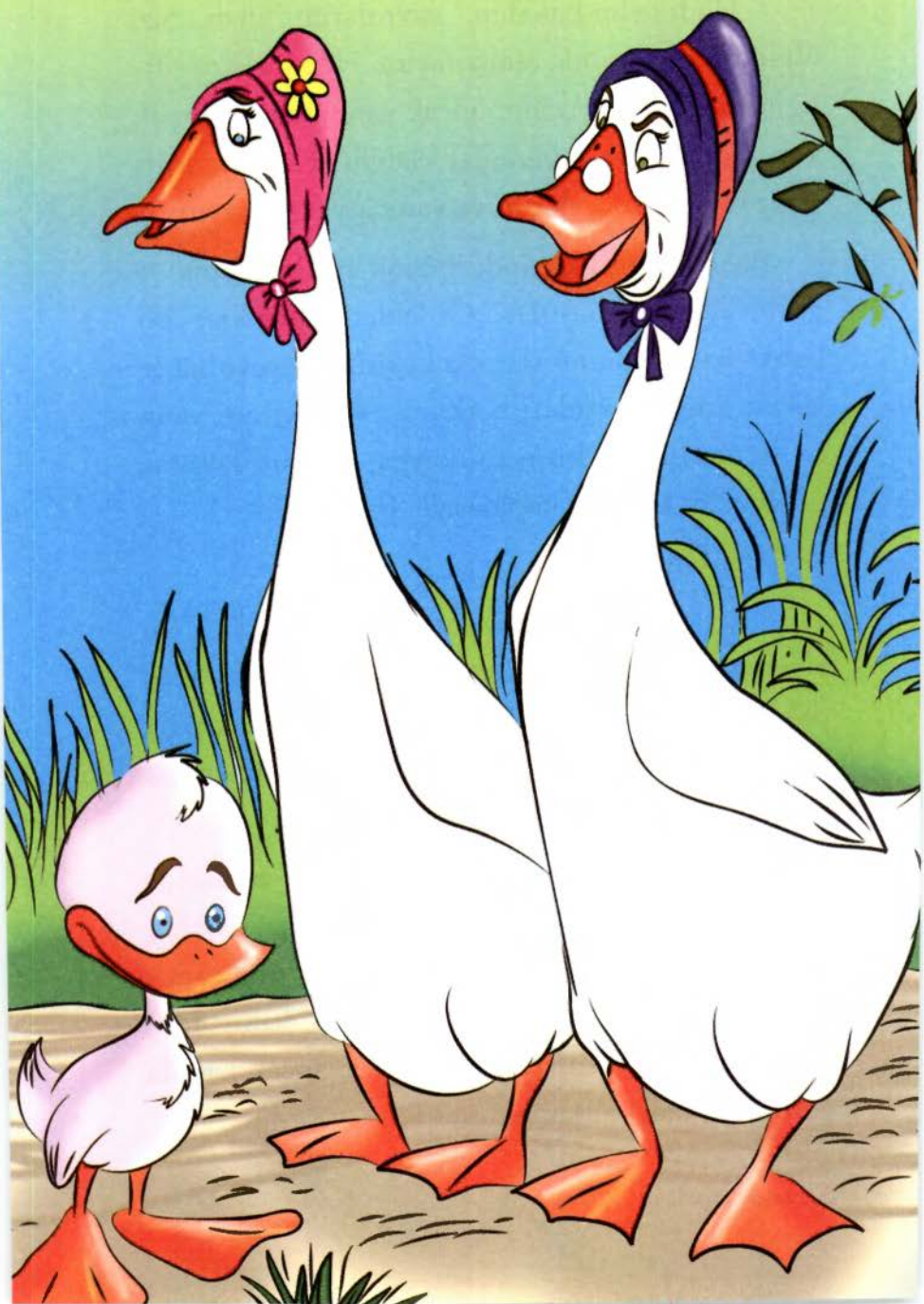
– Hadi gelin bakalım, yavrularım, dedi. Sizi öbür arkadaşlarımla tanıştırayım. Hep birlikte çiftliğin bahçesine geçelim; ancak yanımdan ayrılmak yok. Çünkü size saldıranlar olabilir. Kediye görürseniz ondan uzak durun ve yanına yaklaşmayın.

Bahçeye girdiklerinde büyük bir bağırışma ve gürültüyle karşılaştılar. Ördeklerle tavuklar bir balık kafası bulmuşlar, çekiştirip duruyorlardı. Bizim ördek yavruları korkmuş, annelerinin yanına sığınmışlardı. Bu uzun kavga, kedinin koşarak gelip balık kafasını kapmasıyla bitmişti.

Ana Ördek,

– İşte dünya böyle bir yer, yavrularım, dedi. Bir yiyeceği aranızda kardeşçe paylaşmazsanız, sizden daha güçlü biri gelip elinizdekileri alıp gider. Her neyse şimdi gelin sizi en yaşlımız olan ninemizle tanıştırayım, o da sizi görüp tanısin.

Ana ördek önde, yavruları onun arkasında bahçenin öbür tarafına doğru yürümeye başladılar. Çirkin ördek ise en arkadan geliyordu. Ana ördek arada bir durup arkaya yavrularına bakıyordu. Yavrular suda yüzmeyi öğrenmişler; ancak karada yürümeye daha alışmamışlardı.

Ana ördek onlara ayaklarının ucuna basmadan yürümelerini söyledi. “İyi bir ördek ayaklarını iki yana açarak yürür.” dedi. Nasıl yürümeleri gerektiğini onlara gösterdi.

Yavrular onun gibi yaparak yürümeye başladılar. Ne yazık ki çirkin ördek bunu da beceremiyordu. Seke seke yürüyordu. Bahçede bulunan diğer ördekler yeni gelenleri görünce suratlarını astılar.

– Biz sanki azmışız gibi şimdi de bunlar çıktı, diye söylendiler. O da ne! Bir de çirkin bir ördek var. Hayır onu aramızda görmek istemiyoruz, dediler.

İçlerinden biri öne fırladı ve çirkin ördeği ensesinden gagaladı. Ana ördek hemen,

– Çekil bakayım, diye azarladı onu. Buncağızdan ne istiyorsun? O sana ne kötülük etti ki, diye haykırdı.

Saldıran ördek,

– Etmedi ama ben ondan pek hoşlanmadım. Üstelik kocaman ve acayip bir şey bu. Nereden gel-diye oraya gitsin, dedi. Aramızda işi yok bunun.

Yaşlı nine ördek yeni gelenleri neşeyle ve sevinçle karşıladı.

– Aramıza bir aile daha katıldı. Ne mutlu bize, dedi. Bakın yavruların hepsi de ne sevimli şeyler.

Birden gözüne çirkin ördek ilişti.

– Bu yavru neden böyle biçimsiz, dedi. Bu bizim çocuklara hiç benzemiyor. Kızım sen bu yavruyu nereden buldun?

Ana ördek utancından kıpkırmızı olmuştu.

– Benim kuluçkaya yattığım yumurtaların birinden çıktı, diye kekeledi. Kabul ediyorum diğer yavrularımdan biraz farklı, güzel değil üstelik çirkin. Sevimli değil; ama pek uslu bir yavru o. Ben ne istersem yapıyor. Şimdiden yüzmeyi az çok öğrendi. Büyüyünce güzelleşeceğinden eminim. Belki fazla iri olmaz, bizim gibi kalır. İri doğması bence yumurtadan geç çıkmasından dolayıdır. Şunu da bilmek gerekir ki bu erkek bir yavru. Her erkek kuş dişilere göre biraz daha iri olur. Sağlıklı ve gürbüz bir yapısı var elbette. Bu yavrucak çirkin de olsa onu diğerleri kadar seviyorum. Onu diğerlerinden asla ayırmam. O benim yavrum.

Nine ördek,

– Peki kızım sen bilirsin, dedi. Hepiniz hoş geldiniz yavrularım. Bahçede istediğiniz gibi dolaşıp keyfinize bakın. Yalnız balık kafası bulursanız sakın bana getirmeyi unutmayın.

İlk gün böyle geçmişti. Ertesi gün Çirkin Ördek'in başına gelmedik kalmadı. Öbür ördekler hatta tavuklar bile onu gagalayıp tüylerini çekiştiriyorlardı. Kendi kardeşleri bile onu hırpalamaktan geri kalmıyorlardı.

– Umarız seni kedi kapar, diyorlardı.

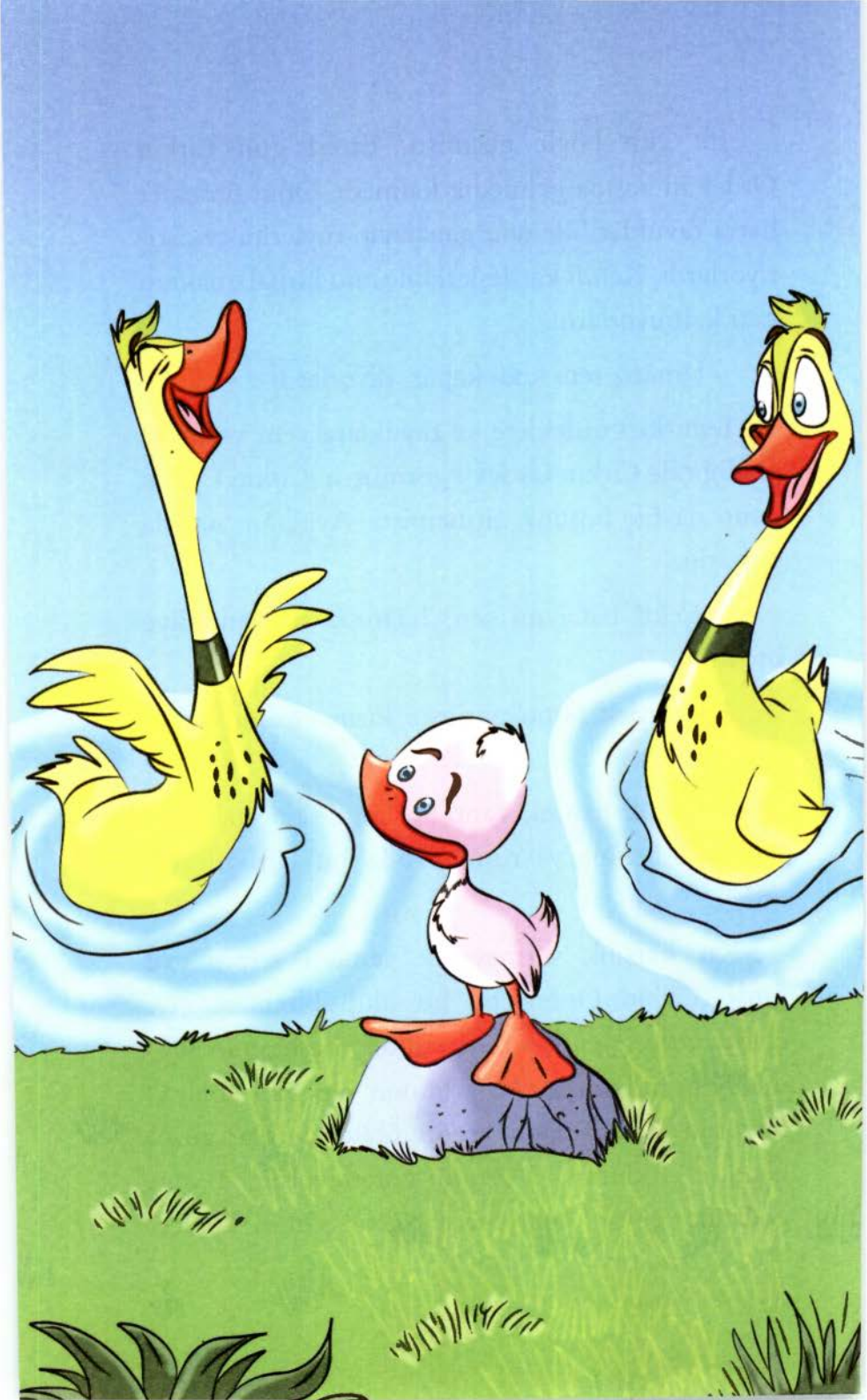
Evin kızı ördeklere ve tavuklara yem vermeye geldiğinde Çirkin Ördek'i görmüştü. Çirkin Ördek onun da hiç hoşuna gitmemişti. Ayağının ucuyla onu itip,

– Çekil bakayım sen, biçimsiz hayvan, diye bağırırdı.

Ana ördek bunu görünce kızın yüzüne bakarak,

– Küçük hanım, yaptığın hiç de doğru değil, dedi. O benim yavrum. O da bu çiftliğin bir ördeği.

Kız karşılık vermeyerek yemleri serpip eve girdi. Çirkin Ördek ise bu olup bitenlere çok üzülüyordu. Kendisini annesinden başkasının sevmediğini anlamıştı. Ama bunun sebebini anlayamıyordu. Konuşulanlara göre öbür yavrular güzel kendisi çirkinmiş. Yüzünü göremiyordu. Başını göğsüne eğip kanatlarına baktı. Onun tüyleri

karaydı. Diğer yavrularınki ise sarı idi. Kendinden utanmıştı. Kaçıp saklanmak istedi. Çalılıkların içine girdi. Çalılıkların arasında sıcaktan sinmiş kuşlar onu görünce kaçıştılar.

Çirkin ördek oradan çalılıkların diğer tarafına geçti. Çayırılığa çıkmıştı. Uzun süre yürüdü. Koruluğa kadar geldi. Biraz ilerideki gölü gördü. Çok yorulmuş ve terlemişti. Gölün kıyısına vardı. Kana kana su içti. Öylesine yorulmuştu ki adım atacak hâli yoktu. Hemen oracığa kıvrılıp uyuyuverdi.

Akşam olmuş hâlâ uyanmamıştı. Hatta bütün gece oracıkta uyumuştı. Ertesi sabah gün doğarken birtakım seslerle uyandı. Yaban ördekleri başına toplanmışlardı. Şaşkın şaşkın ona bakıyorlardı.

– Sen ne biçim bir ördeksin böyle, dediler.

Kendini onlara tanıttı.

– Ben Çirkin Ördek'im.

Yaban ördeklerinden biri ona.

– Evet sen gerçekten çirkin bir ördeksin, dedi. Yalnız bizden kız almazsan çirkin olman bize zarar vermez, dedi.

Bizim Çirkin Ördek evlenmeyi hiç düşünmemiştir. Elbette büyüyünce evlenecekti. Ama, çirkin olduğuna göre bu yaban ördekleri ona kız vermeyeceklerdi. Buna da çok üzüldü. Kendini avutmaya çalıştı. O güne daha çok var, dedi kendi kendine.

Orada kalıp dinlenmekten başka bir şey düşünmüyordu şimdilik. Biraz dolaşıp bir şeyler yedi, karnını doyurdu. Sonra yatıp yine uyudu.

İki gün böyle geçmişti. Üçüncü günün sabahında, yanına ördekten daha iri; ama ördeğe benzer iki kuş geldi. Bunların benzerlerini daha önce hiç görmemiştir.

– Siz kimsiniz, diye sordu.

– Bize yaban kazı derler.

– Ben de Çirkin Ördek'im, dedi ve kendini tanıttı.

Kazlar güldüler.

– Çirkin olmandan bize ne, dediler. Üstelik bunu bize niye üzülererek söylüyorsun ki?

– Büyüyünce evlenmek istediğimde buralarda bana kız vermeyeceklermiş.

Yaban kazları bu kez kahkahalarla güldüler:

– Eğer buna üzülüyorsan kalk ve bizimle gel, dediler. Biz ilerdeki bataklıkta kalıyoruz. Orada

çok güzel genç kazlar var. Onlar seni değişik bulurlar. Seni çirkin diye beğenmezlik etmezler. İçlerinden birini eş olarak seçebilirsin.

Bizim Çirkin Ördek buna çok sevindi. Kazlarla beraber bataklığa gitti. Kazlardan biri sazların arasında oturduklarını, onun kendisine bir yer bulup keyfine bakmasını söyledi. İşte tam bu sırada bir ses duyuldu.

– Bang! Bang!

Kazların ikisi de yere devrildi. Oradan göle yuvarlandılar. Gölün suyu kandan kıpkırmızı olmuştu. Ardından bir “Bang, bang!” sesi daha duyuldu. Sazların arasında bulunan bir sürü yaban kazı havalandı ve kaçışmaya başladı.

Tüfekler ardı ardına patlıyor, gökyüzüne mavi dumanlar yükseliyordu. Uçup kaçmaya çalışan kazların birçoğu vuruldu, sazların arasına düştüler. Derken köpekler bataklığa dalıp avcılarının vurduğu kazları aramaya başladılar. Burunlarını uzatıp kokuyorlar, çamurlara bata çıka dolaşıyorlardı.

Bizim Çirkin Ördek çok korkmuştu. Sazların arasında saklanmaya çalışırken birden bir köpekle burun buruna geldi. Koca köpek onu burnuyla kokladı, sonra geriye dönüp zıplayarak çamurlara daldı.

Yavrucak kurtulmanın sevincini yaşıyordu. Çok şükür, diye söylendi. Öyle çirkinim ki köpekler bile benden kaçıyor, dedi kendi kendine.

Olduğu yerde kalakalmıştı. Sonunda silah sesleri de kesilmişti. Hava kararıyordu. Sazların arasından etrafa şöyle bir baktı. Etrafta kimseciklerin olmadığını görünce koşarak çayırlara doğru gitmeye başladı. Sert bir rüzgâr çıkmıştı ve güçlkle ilerliyordu. Kendisiyle alay edenlerin yanına dönmek istemiyordu; ama nereye gidebilirdi ki? İlerde yıkık dökük bir kulübe gördü. Sert rüzgârda kulübenin kapısı gıcırdayarak açılıp kapanıyordu. İçeri girdi. Karanlıkta bir şey göremiyordu. Bir köşeye çekildi ve büzülüp uyumaya başladı.

Kulübede yaşlı bir kadın, kedisi ve tavuğuyla beraber yaşıyordu. Yaşlı kadın kedisini “oğlum” diyerek çağırırdı. Kedi adını duyunca sırtını kamburlaştırarak hemen gelir, mırıldanmaya başlardı. Yaşlı kadın kedinin tüylerini tersine okşar, tüylerden elektrik çıkardı.

Tavuk kısa bacaklıydı. Kadın onu da pek severdi. Çünkü ona bol yumurta verirdi. Ona da Bastıbacak adını vermişti.

Gece gelen davetsiz misafir Çirkin Ördek'i gördüler. Kedi tam onun üzerine atılıyordu ki hanımı ona "Oğlum" diye seslenerek çıkıştı. Kedi avının üzerine atlamaktan vazgeçti.

Kadın, bunu bize Allah yolladı diyordu. Kuş desem değil uçamıyor, ördeği de andırmıyor değil. Her neyse dişiye yumurtlar bize biraz daha yiyecek çıkar.

Oysa Çirkin Ördek onların yiyeceğine ortak olmuştu. Evin hanımı onu diğerlerinden ayırmıyordu. Kedi de tavuk da onu kıskanmaya başlamıştı. Birkaç gün geçti. Tavuk onun karşısına dikilip,

– Sen hiç yumurtlamaz mısın, diye sordu.

– Hayır, dedi boynunu büküp.

– Öyleyse neye yararsın sen?

– Bilmiyorum, dedi kekeleyerek.

Tavuk, sahibine, "Bu hiçbir şeye yaramıyor. Bunu kov gitsin!" der gibi bakıyordu. Bu sırada kedi de yanlarına geldi.

– Sen benim gibi mırıldanıp, tüylerin tersine okşanınca elektrik çıkarabilir misin, diye sordu.

Çirkin Ördek buna da,

– Hayır, diye cevap verdi.

O zaman kedi de tavuk gibi,

– Öyleyse neye yararsın sen, diye alay etti.

Yaşlı kadın konuşulanları uzaktan dinliyor, gülümsüyordu. Evet bu hayvancağız hiçbir işe yaramıyordu; ancak pek zavallı ve acınacak bir hâli vardı. Onu kovmaya yüreği elvermiyordu.

Oğlum ve Bastıbacak onun bu evden gitmesini istiyorlardı; ancak evin hanımının ona acıdığını da biliyorlardı. Kedinin aklıyla bir plan yaptılar. Onu zorla evden kovamayacaklarını bildikleri için onunla dost olmuş gibi görünmeye karar verdiler. Önce onun güvenini kazanacaklar, sonra onu kandırıp kendiliğinden çekip gitmesini sağlayacaklardı.

Bir gün yaşlı kadın kırlara gezintiye çıktı. Bunu fırsat bilen kedi ve tavuk Çirkin Ördek'in karşısına geçip kendi aralarında konuşmaya başladılar. Kedi pek ukalaca laflar ediyordu.

– Dünyanın yarısı biziz, diğer yarısı da bizim hanım, diyordu. Bu ev onun ve ben onu eğlendiriyorum. Sen de ona yumurta veriyorsun. İşte böylece dünya tamam oluyor.

Çirkin Ördek buna içinden gülüyordu. Çünkü o çok şey görüp yaşamıştı. Dünyanın bundan daha

büyük olduğunu biliyordu. Oğlum, onun gülüm-
sediğini görünce,

– Ne gülüyorsun? Yoksa yalan mı söylüyorum.
Söylediklerim doğru değil mi, diye sordu.

Çirkin Ördek,

– Kusura bakma kardeş; ama yanıyorsun,
dedi. Bu evin dışında öyle büyük bir dünya var ki;
korular, ormanlar ve göller var. İnsanlar, ördekler,
kazlar var.

Tavuk atıldı,

– Yalan söylüyorsun, dedi. Sana inanmıyorum.
Ben kedi kardeşimin dediğine inanırım. Çünkü o
çok akıllıdır.

– Olabilir, dedi Çirkin Ördek. Ama yanılıyor.
Çünkü gezip görmemiş. Oysa ben...

Kedi kızmıştı. Bıyıklarını dikleştirip kaşlarını
çattı,

– Sen kendini ne sanıyorsun, dedi. Sen beni
küçük görüyorsun herhalde. Benim gibi mırıldanıp
tüylerinden elektrik çıkarabilir misin?

– Hayır.

– Öyleyse ne konuşuyorsun! Sus o zaman. Bas-
tıbacak da lafa karıştı.

– Sen benim gibi yumurtlayabilir misin?

– Hayır.

– Öyleyse, çeneni tut! Otur!

Kedi,

– Niye oturacakmış ki? Hiçbir işe yaramayan birinin aramızda ne işi var? Çekip gitsin aramızdan!

Zavallı Çirkin Ördek kovulmuştu. Başını öne eğdi ve çayırlara doğru gitmeye başladı.

Kedi ve tavuk arkasından gülüyor, onunla alay edip ondan kurtulduklarına seviniyorlardı.

Çirkin Ördek çayırları aştı, koruyu ve ormanı geçti. Bataklıklara ve göllere daldı. Kendini oyalamaya çalışıp avunuyordu. Gittiği ve dolaştığı yerlerde başka ördeklere de rastladı. Ama hepsi ona burun kıvrıp ondan uzaklaşıyorlardı. Kulaklarında hep “Çirkin Ördek” sözleri çınlayıp duruyordu.

Günler böylece hızla akıp geçti. Sonbahar geldi. Ağaçlar yapraklarını dökmeye başladı. Sert rüzgârlar esiyordu. Gökyüzünü kara bulutlar doldurmuş, yağmurlar yağmaya başlamıştı. O şakıyan kuşlar göçüp gitmiş yalnızca kargalar kalmıştı. Leylekler

ve daha birçok kuş sıcak yerlere göçüyordu. Dünya sanki boşalıyordu. Bizim Çirkin Ördek kendini yapayalnız hissediyordu.

Sonunda kış geldi. Hava daha çok soğumuştı. Sular buz gibi olmuştu. Çirkin Ördek yiyecek bulamaz hâle gelmişti. Böcekler ve solucanlar saklanmış, ağaçlar artık tohum dökmez hâle gelmişti. Bizimkinin durumu gitgide zorlaşıyordu.

Buzları gagasıyla delmeye çalışıyordu. Ama bu iş çok yorucuydu. Sonunda bitkin düştü, olduğu yere yığılıverdi.

Ertesi sabah ormandan geçen bir köylü, donmak üzere olan Çirkin Ördek'i görünce onu aldı ve evine götürdü. Ocağın yanına koyup, üstünü örtterek ısıttı. Çirkin Ördek kendine gelmeye başladı. Köylünün çocukları onunla oynamak istediler. Zavalıcık kendisine kötülük edeceklerini sanıp kanatlarını çırparak havalandı.

Odanın köşesindeki süt dolu kaba düştü. Sütler yere döküldü. Evin hanımı, çok kızdı ve onu kovalamaya başladı. Yine havalanan bizim Çirkin Ördek bu kez tereyağı çanağının içine düştü. Oradan un dolu hamur teknesinin içine! Çocukların annesi çok

sinirlenmişti. Eline bir maşa alıp Çirkin Ördek'i kovalamaya başladı. Derken çocuklar da oyun olsun diye onu yakalamaya çalıştılar. Bu sırada evin içi alt üst olmuştu.

Çirkin Ördek kendini aralık kalan kapıdan dışarı zor attı. Bu sırada kar yağmış ve her yer bembeyaz olmuştu. Karların içinde bata çıka bir çalılığa sığındı. Kar yağdığından soğuk biraz kırılmış gibiydi.

En azından donma korkusu yoktu artık. Bulunduğu yerde tüylerini kabartarak büzüldü. Yorulmuş ve yine bitkin düşmüştü. Uyuyakaldı.

Ondan sonra bizim Çirkin Ördek'in başına çok şeyler geldi. Aylarca yarı aç, yarı tok gezdi. Zor da olsa kara kış geride kalmıştı. Böcekler sığındıkları yerlerden çıkmışlar, göçmen kuşlar dönmeye başlamışlardı.

Bir bahar sabahı Çirkin Ördek de çalılıkların arasından çıktı, esnedi, bacaklarını gererek, kanatlarını çırttı. Yarı uçup, yarı koşup çayırlara, korulara, göllere doğru yöneldi.

Baharla birlikte cıvıl cıvıl bir hayat başlamıştı. Ağaçların çiçekleri açmış, yapraklar yeşermişti.

Göller artık buz değildi. Bataklıklarda çamurlar çözölmüştü.

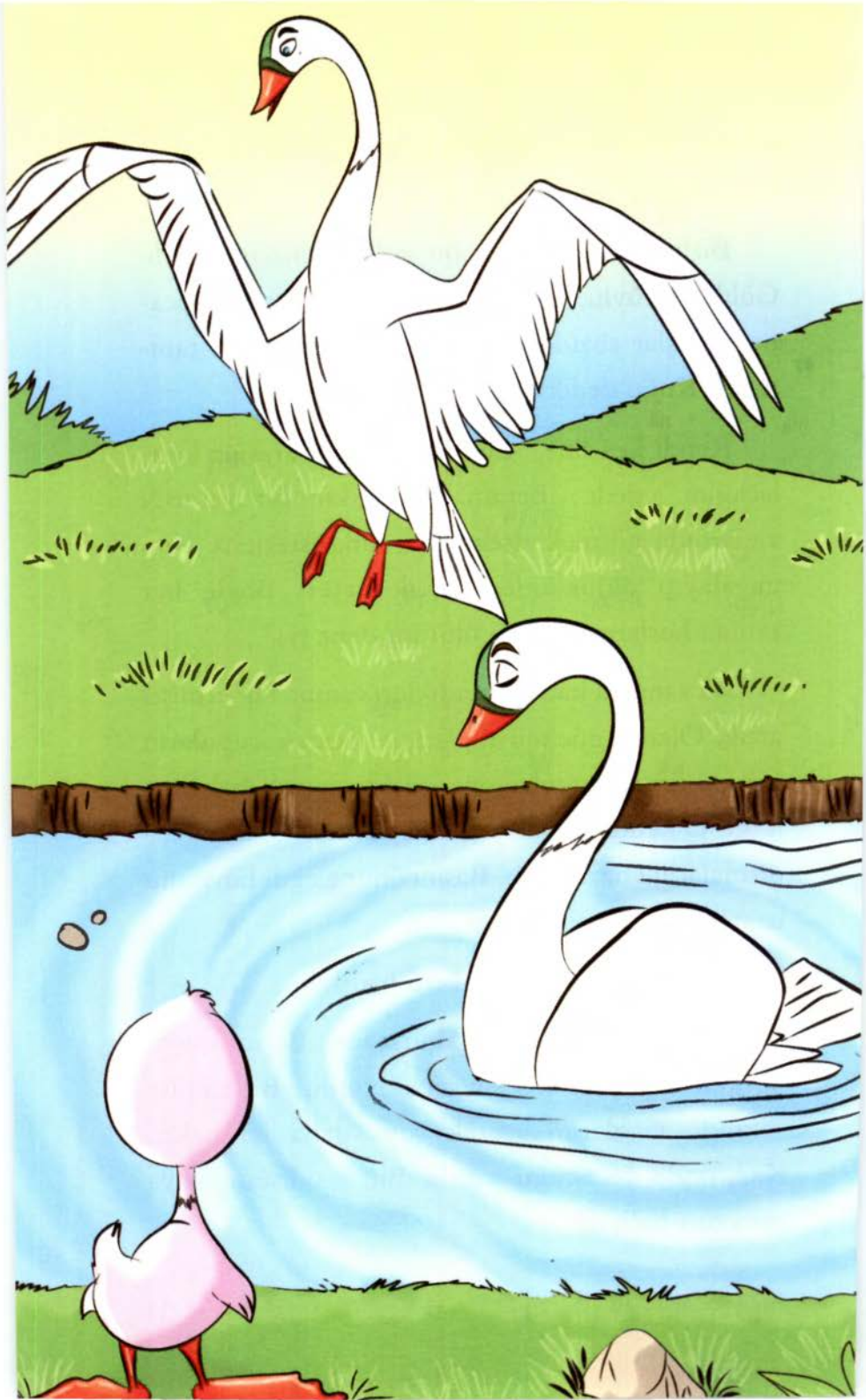
Bizim Çirkin Ördek bir gölün kenarına vardı. Gölde ak tüylü, uzun boyunlu, geniş kanatlı kocaman kuşlar süzölerek yüzölüyorlardı. Bunları tanımıştı. Kuğu dedikleri kuşlardı bunlar.

Kendi kendine, “Ben de bunların arasına katılacağım.” dedi. “Benim gibi çirkin bir yaratığı aralarında görmek istemezler; ama isterlerse beni gagalayıp öldürsünler. Artık yeter! Böyle her zaman horlanmaktansa ölürüm daha iyi.”

Bu zamana kadar yaşadıkları canına tak etmişti artık. Olanca gücünü topladı ve uçarak kuğuların yanına gitti. Kuğular ona gülümseyerek bakıyorlardı. O kendisiyle alay ediliyor sandı. Üzerine saldırmalarına hazırlandı. Başını önüne eğdi boynunu uzattı.

– Hadi, evet öldürün beni hadi!

Ama kuğular ona saldırmadı. Bunu düşünürken başını eğmiş suya bakıyordu. Birdenbire silkindi. Gözlerini açarak suya daha iyi baktı. Karşısında bir kuğu vardı. Bu kendisinin suya yansımış haliydi.

Bu olamazdı, demek ki kendisi de bir kuğuy-
muş. Büyümüştü ve güzel bir kuğu olmuştu. Se-
vinçle gitti diğer kuğuların arasına katıldı. Öbür
kuğular onu sevgiyle karşıladı. Hep birlikte yüz-
meye, gölde dolaşmaya başladılar.

Bulundukları göl bir çiftliğin sınırları içindeydi.
Birazdan çiftlikteki çocuklar onları görmeye geldi-
ler. İçlerinden biri,

– Bakın yeni bir kuğu gelmiş, diye haykırdı.

El çırpıp neşe içinde oynuyorlardı.

– Evet bu yeni kuğu. Üstelik hepsinin içinde en
güzeli de bu, diyorlardı.

Bizim eski Çirkin Ördek, şimdiki yavru
kuğu çok mutluydu. Gönlü huzurla doluydu.
“Mutluluğun bu kadar güzel bir şey olabileceğini
hiç düşünmemiştim.” diyerek şükretti.

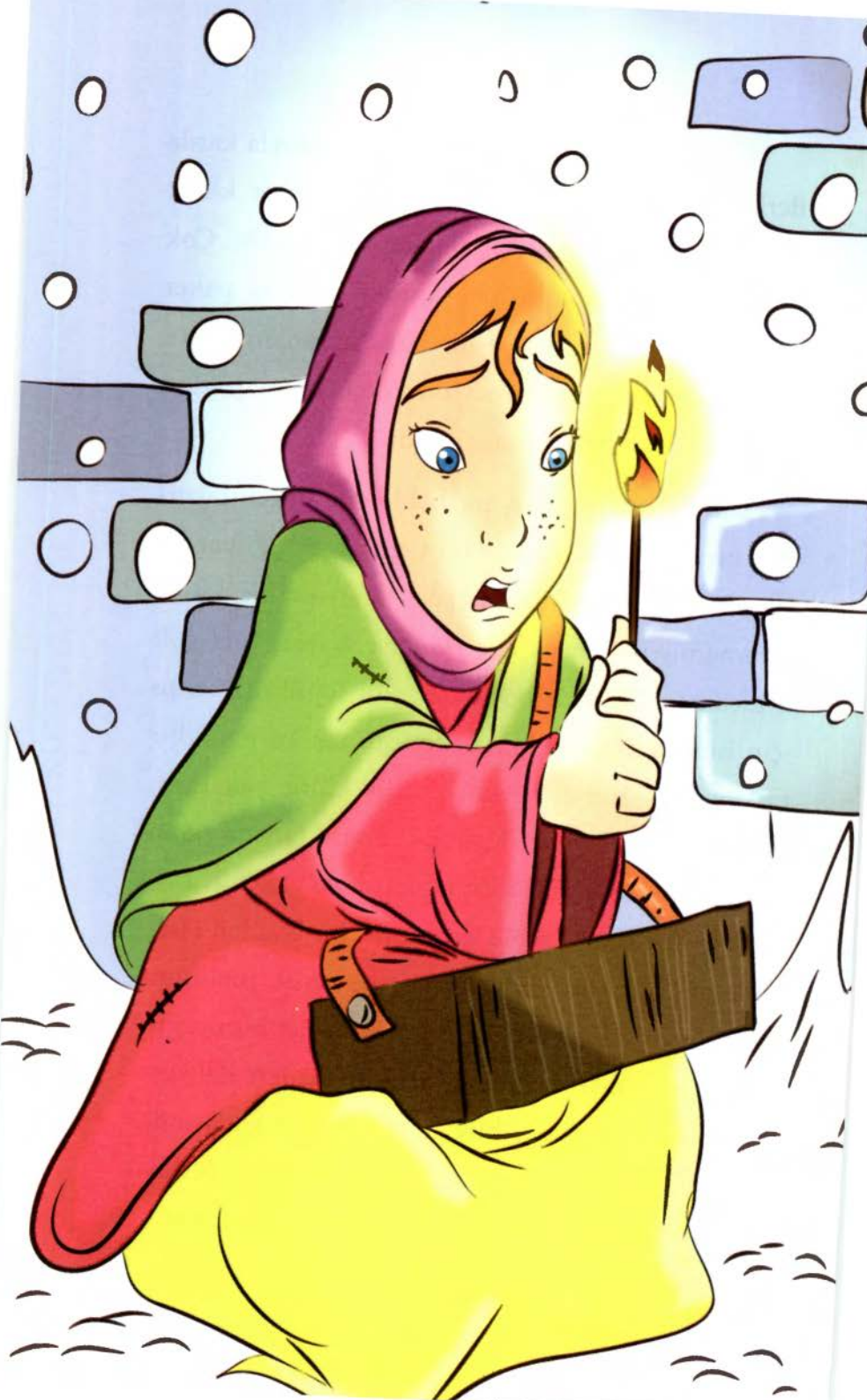
KİBRİTÇİ KIZ

Bir yılbaşı gecesi idi. Lapa lapa kar yağıyordu. Uzun ve soğuk bir gecenin başlangıcıydı. Bu acımasız ve soğuk gecede karanlığın ortasında başı açık, yalın ayak zavallı bir küçük kız sokakta tek başına yürümekteydi.

Bu küçük kızın evden çıkarken ayaklarında terlikleri vardı. Ama annesinin verdiği bu terlikler ayaklarına oldukça büyüktü. Terlikler, karşıdan karşıya geçerken karın içinde ayağından çıkıp kaybolmuştu. Kızcağız onca aramasına rağmen terliklerini bulamamıştı.

Küçük kız soğuktan kızarmış ayaklarıyla karda ilerlemeye çalışıyordu. Elinde birkaç paket kibrit vardı ve onları satmak için dolanıp duruyordu. Çok kötü bir gündü onun için. Çünkü tek bir paket kibrit bile satamamış ve hiç para kazanamamıştı. Kar taneleri sarı saçlarına düşerken onun gözleri sıcak evlerdeki ışıkları süzüyordu.

Bitkin ve yorulmuş bir hâlde dolaşırken büzülüp bir köşeye oturdu. Hava gittikçe soğuyordu. Bu durumda eve dönemezdi. Üstelik hiç kibrit satamamıştı. Parasız eve dönerse babası ona çok kızacaktı. Evleri de bu sokak gibi soğuktu. Onun için burada üşümekle evinde üşümek arasında bir fark yoktu. Kendi kendine: “Bir kibrit yakarsam belki ısınırım.” diye düşündü. Soğuktan moraran elleriyle paketten bir kibrit çıkardı ve yaktı. Kibrit birden alev aldı. Zavallı kız kibriti bir elinden öbür eline geçirerek parmaklarını ısıttı, içinin ısındığını hissetti birden. Sanki gürül gürül yanan bir ocağın karşısındaydı. Gözlerini aleve dikip düşlere dalıverdi. Güzel bir odada, büyük bir ocağın karşısında oturuyordu. Kalın bir kürkü ve ayaklarında terlikleri vardı. Isınmış, sıcaktan terlemeye başlamıştı.

Birden kibrit sönüverdi. Kibritin sönmesiyle tatlı düşleri de sona ermişti. Kızcağızın parmakları yeniden donmaya ve sızlamaya başladı. “Bir kibrit daha yaksam ne olacak ki?” diye düşündü. Bir kibrit daha yaktı. Kibrit alevinin ışığı karşıdaki duvara yansımıştı. Duvara bakarken duvar kayboldu. İçerde geniş bir oda vardı. Kar gibi bembeyaz örtülü nefis bir sofranın üzerinde tabak tabak yiyecekler dizilmişti. Geniş porselen tabaklarda çeşit çeşit yemekler, tatlı erikler ve elmalar doluydu. Krallara layık bir sofraydı bu.

O sırada ikinci kibrit de yanarak sönmüştü. Gözlerinin önündeki o sofra kayboldu. Taş duvar yeniden karşısına dikildi. Üçüncü kibriti yaktı. Şimdi daha değişik düşler içindeydi.

Oyuncaklarla dolu bir odadaydı. Her yanında hediyeler vardı. Paketleri birer birer açıyor sevinçten ellerini çırpıyordu. Dışarıda yağan karı izlemek için bahçeye çıktı. Kar durmuş gökyüzünde yıldızlar oynayıyordu. Gözlerini yıldızlardan alamıyordu. Yıldızlardan biri birden ateşten bir daire çizip kayboldu. Bir yıldız kaymıştı. Kızcağız: “İşte biri daha ölüyor.” dedi.

Bir gün ninesi ona: “Her yıldız kaydığında yer-
yüzünde birisi ölür.” demişti.

Bir kibrit daha çaktı. Kızıl alevin sıcaklığında
en güzel, en tatlı haliyle ninesi belirdi karşısında.

“Nineciğim beni yanına al.” dedi. “Kibrit sön-
düğü an senin hayalinde kaybolacak. Tıpkı sıcak
oda, yemekler ve güzel oyuncaklar gibi. Seni onlar
gibi kaybetmek istemiyorum.”

Birbiri ardına bütün kibritleri yakmaya başladı.
Çünkü kibritler yandıkça ninesi yanındaydı. Onu
hiç bu kadar güzel ve canlı görmemişti. Küçük kızı
kollarına aldı. Neşe içinde yükselerek ta bulutların
üstüne doğru uçmaya başladılar. Orada ne kar, ne
soğuk, ne açlık ne de yoksulluk vardı. Bütün mut-
luluklar orada yaşanıyordu.

Ertesi sabah sığındığı köşede yüzünde tatlı bir
gülümseyişle onu ölmüş buldular. “Ah zavalıcık,
yılbaşı gecesi soğuktan donarak ölmüş.” diyerek
üzüldüler. O kuytu köşede kucığında yanıp kül
olmuş kibritlerle ne de masum oturuyordu.

“Zavallı kız ısınmak için bütün kibritlerini yak-
mış.” dediler.

Ama bu kibritlerin alevinde gördüğü güzel düşlerden, yaşadığı tatlı anlardan, en çok sevdiği insan olan ninesiyle birlikte hayal de olsa güzel dakikalar geçirdiğinden kimin haberi olabilirdi ki!

PARMAK KIZ

Çok eski zamanlarda çocuk sahibi olamayan bir kadın vardı. Bu duruma çok üzülyordu. Çocuk sahibi olabilmek için bütün büyücülere başvuruyordu. Bir gün, büyücü kadınlardan biri onu görmeye geldi ve kendisine kâğıda sarılmış minicik bir paket verdi.

– İşte benden istemiş olduğun şey, dedi. Bu kâğıdın içinde bir arpa tanesi var, fakat bu iklimlerde bilinmeyen, özel türden bir tanedir, bunu al, bir saksıya ek, ama çok sulama. Sonra ne olacağını göreceksin!

– Fakat... Fakat çocuk, diye sormak cesaretini gösterdi kadın.

Büyücü kaşlarını çatarak,

– Ne kadar kuşkulusun, diye söylendi. Sana dediğimi yap, bana da emeğime karşılık on iki metelik ver.

Kadın, on iki meteliği büyücüye verdi, sonra hemen arpa tanesini ekmeye gitti. On iki gün sonra topraktan gonca halinde lâleye benzeyen, parlak renkli, büyük ve güzel bir çiçek çıktığını hayretle gördü. Çok sevinen kadıncağz, “Ne şirin çiçek!” diyerek pırıldayan taç yapraklar üzerine bir öpücük kondurdu. Fakat ağzının dokunmasıyla çiçek, alabildiğine açıldı. Çanağının dibinde, büzülmüş halde, başparmak büyüklüğünde çok güzel, küçük bir kız oturuyordu.

Kızın, menekşe renginde iri gözleri vardı. Kıvrıkcık saçları, minicik başının çevresine altın bir taç gibi sarılmıştı. Teni bazı güllerde olduğu gibi sedef beyazlığındaydı.

Kadın, böylesine minicik, küçük bir kıza sahip olmanın sevinciyle çılgına dönmüştü. Belki onun biraz daha büyük olmasını isterdi, çünkü onu

ezmek korkusuyla odada adım atmaya cesaret edemiyordu. Fakat diğer yandan, onun ince ve tatlı güzelliğiyle gurur duyuyordu. Komşularının küçük çocukları, pürüzlü derileri ve çatlak sesleriyle ona pek çirkin devler gibi geliyordu...

Küçük çocuğa Parmak Kız adını verdi. Böyle bir bebek için bu pek uygun bir addi. Kadın, ona dibine menekşe taç yapraklarından yapılmış bir yatak koyduğu, pekiyi parlatılmış bir ceviz kabuğunu beşik olarak düzenledi. Yorganı ise bir gül yaprağıydı.

Parmak Kız, bütün gece ve gündüz bu küçücük karyolasında uyuyordu.

Suyun kıyısındaki çalılıklar, içinde uçuşan, odadaki masanın üzerinde oynuyordu. Onun için suyla dolu ve yapraklarla, sarılmış bir tabak koymuşlardı. Parmak Kız, gündüzleri, sık sık bir lâle taç yaprağı üzerine oturup, kürek diye iki beyaz at kılını kullanarak bir kıyıdan öbürüne gidip geliyordu.

Bir yandan böyle oynarken, diğer yandan da ince, billur gibi tertemiz hafif bir sesle şarkı söylüyordu. Sesi o denli güzeldi ki, bir benzeri daha olduğu hiç duyulmamıştı.

Günler Parmak Kız için pek mutlu geçiyordu ki, bir gece yavrucak ufak be i inde rahat rahat uyurken, iğrenç bir kurba a camı kırılmış bir çerçevenin içinden odaya atladı.  uraya buraya sı radıktan sonra çok geçmeden masanın ayaklarının dibine geldi. Bir iskemlenin üzerine, oradan da masanın üzerine sıçradı.

 lk gördüğü şey karyoladaki Parmak Kız oldu.

– Oh! Oh!   te o luma e  olabilecek nazik, küçük bir kız, diye d    nd . Ceviz kabuğunu g t rece im ve küçük kız kaçmasın diye onu deredeki bir nilüfer yaprağının üzerine koyaca ım. Bu süre içinde ben ve oğlum, çamurun altında eşlerin odasını hazırlayaca ız.

Nasıl davranacağını böylece tasarlayan kurba a, söylemiş olduğunu yaptı ve Parmak Kız'ı alarak çıkıp gitti.

Kurba anın oğlu kendisi için getirilen küçük kızı görünce: “Vırak, vırak! “ yaptı. “Vırak, vırak, vırak!

Ya lı kurba a, hâlâ uyumakta olan Parmak Kız'ı kıyıdan pek uzaktaki büyük bir nilüfer yaprağının üzerine koyarken homurdandı.

– Bütün söyleyeceğin buysa, susmakla daha iyi edersin. Onu uyandıracaksın! Biz odayı yaparken, otlarla, sarı düğün çiçekleriyle süslerken onu uymaya bırak.

İki kurbağa, çamurun içine çekildi ve düğün odasını düzenlemeye koyuldu. Ertesi gün Parmak Kız uyandığında, her yanı suyla çevrili büyük bir yaprak üzerinde olduğunu görünce acı acı ağlamaya başladı.

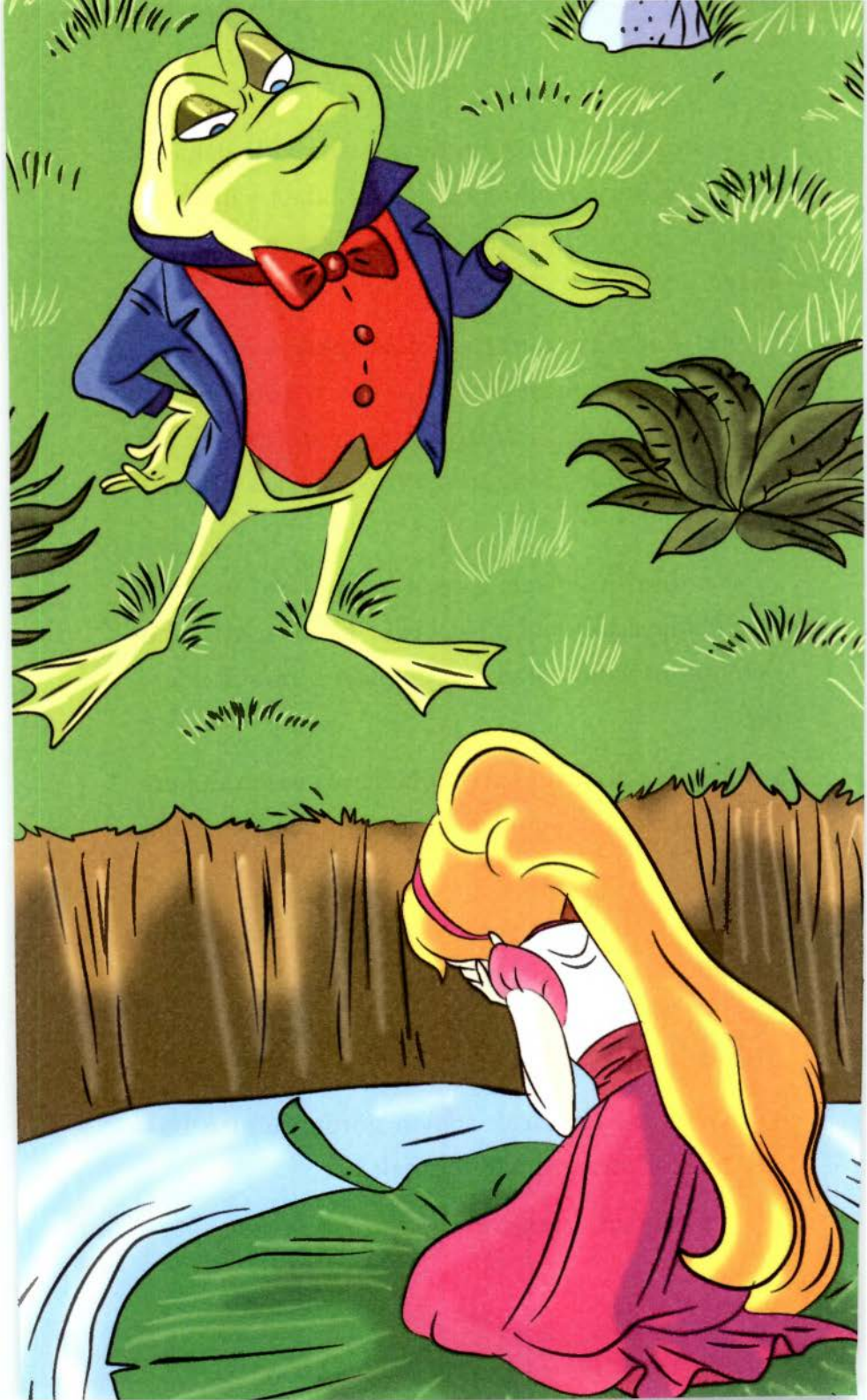
Yardım istemeye çalıştı, fakat sesi uzaktan duyulamayacak kadar inceydi. Hem sonra onu derenin ortasında aramaya gelmeyi kim akıl edirdi?

Böylece gözlerinden damla damla yaşlar dökerken iki kurbağa yeniden göründü. Yaşlı kurbağa ona,

– Sana oğlumu getiriyorum, dedi. Ne denli sevimli olduğunu görüyorsun. Bir saat sonra evleneceksiniz, yeni odanıza yerleştirmek için karyolanı almaya geldim.

Kendisine eş olacak adayın görünüşünden büyük bir korkuya kapılan Parmak Kız,

– Ama ben istemiyorum, diye çığlık attı.

– Vırak, vırak, vırak yaptı genç kurbağa.

Yaşlı kurbağa yeniden konuştu.

– Oğlum söylediğinde haklı. O, çok zeki bir çocuktur. Oysa sen, küçük bir budalasın. Az sonra seni almak için yine geleceğiz. Kaçamayacağını bildiğimden içim rahat.

İki kurbağa, Parmak Kız'ın karyolasını taşıyarak çamurun içine indi. Minik kızcağız ise, nilüfer yaprağı üzerinde diz çökerek yeniden ağlamaya başladı. Çünkü ne pahasına olursa olsun, bu denli çirkin bir koca istemiyordu.

Kurbağaların söylediklerini duymuş olan balıklar, küçük kızı görmek için başlarını sudan çıkardılar. Onun öylesine güzel, öylesine ince olduğunu görünce, bu denli sevimli bir varlığın, bir kurbağanın karısı olabileceği düşüncesiyle pek öfkelenildiler. Birbirlerine,

– Onu kurtaralım, dediler.

Fakat nasıl yapacaklardı? Sonunda bir balığın aklına nilüferi suyun üzerinde tutan sapını dişleriyle kesmek geldi. Nilüferin sapı kesilince Parmak Kız'ı taşıyan yaprak, başıboş dolaşarak gitmeye başladı.

Derenin akıntısı oldukça yavaştı. Gemisinin batmasından korkmayan küçük yolcu, arasından

ağır ağır geçtiği iki kıyının hoş görünüşünden zevk alıyordu.

Suyun kıyısındaki çalılıklar, içinde uçuşan kuşlar, ona bin türlü neşeli işaretler yapıyorlardı. Batıklar, iri ve obur turna balıkları bile ona iyi gözle bakıyorlardı.

Bir an şirin, beyaz bir kelebek, ona yol arkadaşlığı etmeye karar verdi ve yanındaki yaprağın üzerine kondu. Parmak Kız, çok seviniyordu. Çünkü kurbağanın artık kendisine yetişemeyeceğini düşünüyordu. Beyaz kelebeğin arkadaşlığı da ona çok hoş geliyordu. Eşarbını aldı, bir ucunu kelebeğe, öbür ucunu yaprağa bağladı. Yeni arkadaş, arkasında nilüfer yaprağını sürüyerek uçmaya koyuldu.

Yolculuk gittikçe daha güzel, daha eğlendirici oluyordu. Kıyılar, Parmak Kız'ın gözlerinin önünden hızla geçiyormuş gibi görünüyorlardı. Oysa aksine, hızla sürüklenen kendisiydi. Güneş de berak suyun üzerinde yansımalar yapıyordu.

Biraz sonra koca bir mayısböceği gelip geçti, narin halini gördü. Göz açıp kapayınca kadar geçen bir zaman içinde ona doğru uçtu, onu birdenbire ayaklarının arasına aldı ve gidip bir ağaca

konu. Oysa yaprakla kelebek yollarına devam ediyorlardı.

Parmak Kız, hem mayısböceğinden korktuğu için, hem de güzel, beyaz kelebekten ayrılmış olduğu için duyduğu üzüntüden boğazının sıkıldığını hissetti. Mayısböceği dalın üzerinde gezinerek,

– Bu denli üzüntülü görünmeniz gerekmez, dedi. Öyle sevimlisiniz ki, gülümsediğiniz zaman daha sevimli olmalısınız. Acaba hoşunuza gitmiyor muyum? Hayır, bu imkânsız, çünkü ben, bu kızılağacın en güzel mayısböceklerinden biriyim. Evlenebilir miyiz, ne dersiniz buna? Alınız, düzelmeniz için bu sabah topladığım özsudan biraz yudumlayınız. İyi değil mi?

Mayısböceğini, hemen hemen ırmağın kurbağası kadar çirkin bulan Parmak Kız, bir solukta, “Evet” dedi.

Mayısböceği, bir dalın üzerinde sürünen türdeşlerinden birçoğuna işaretler yaparak seslendi.

– Hey, arkadaşlar, biraz buraya geliniz de size eşim olacak kimseyi tanıtayım.

Mayısböceği kızlardan biri, bir iğrenme tavrıyla bağırdı.

– Ne! Bu korkunç şeyle evlenecek misiniz? Fakat o, ancak iki ayağı üzerinde yürüyor, duyargaları da yok!

– Hem de ne gülmez yüzlü, diye bağırdı bir başkası. Oldukça da çirkin!

– Yok hayır, çok güzel, diye karşı çıktı Mayısböceği.

– Ona iyi bakmamışsınız! Gözleri dışarıda değil de kafasının içine gömülmüş. Dış kanatları da yok. Çirkin mi çirkin!

Dostlarının bu sözleri üzerine mayısböceği, sarıldığını hissetti. Acele seçimi sırasında pek yanılmış olduğunu düşündü.

Kendisine artık hiç güzel gelmeyen Parmak Kız'dan kurtulmak için onu yere indirdi ve papatyaların arasında koydu.

Küçük kız, çirkin ve iğrenç olarak nitelendirildiğini duymaktan çok üzülmüştü. Mayısböceklerinin alaylı bakışlarından kaçmak için bir çiçek tacının arkasına büzüldü.

Bütün yaz Parmak Kız, böylece büyük ormanın içinde yaşadı. Beslenmek için çiçeklerin özsuyunu emiyordu. Ot parçacıklarından bir tür hamak

örmüş ve onu bir eğrelti otunun eğik yaprağına sarmıştı.

Büyük fırtınalar olduğunda küçük bir taşın oyuğu içine büzülüyordu. Sıcaklık onu susattığında, yaprakların derinliğinden serin sabah çiğinin bir kalıntısını dışarı çıkarmayı biliyordu.

Kuşlar, şarkılarıyla onu büyülüyorlardı ve böcekler, ona karşı savaş açmıyorlardı.

Yaz ile güzün bir bölümü böyle geçti. Fakat bütün yapraklar ve çiçekler solup kar taneleri de düşmeye başlayınca, zavallı Parmak Kız, soğuktan ve açlıktan öleceğini düşündü.

Nereye gitmeliydi? Çevresindeki her şey kırağıdan bembeyazdı. Kendi kendine, ölümünün kesin olduğu bu yerde kalmaktansa rastgele dolaşmaya çıkmak daha iyidir, diye söylendi. Baştan ayağa titreyerek maksatsız bir şekilde yürüdü. Parça parça olmuş giysileri onu artık örtmüyordu ve ayakları, buzlu otların içinde donuyordu.

Duyguları onu, buğday ekilmiş ve hâlâ kesik sapların yer yer dikili olduğu bir tarlaya götürdü. Sık saplar arasında ve geniş kesekli toprak üzerinde yürümek güçtü.

Parmak Kız, soluk almak için onlardan biri altında durdu. Çok yorulmuştı, kalbi bunaltıdan sıkılıyordu. Gece olmak üzereydi, dayanıksız ve yalnız kimseler için pek sıkıcı olan bir kış gecesi idi...

Parmak Kız, üzüntü dolu bakışlarını çevresinde gezdirdi. O zaman hemen farkına varmamış olduğu şeyi gördü: Bir kovuğun giriş yerinde bulunuyordu. Fakat orada oturan hangi hayvandı?

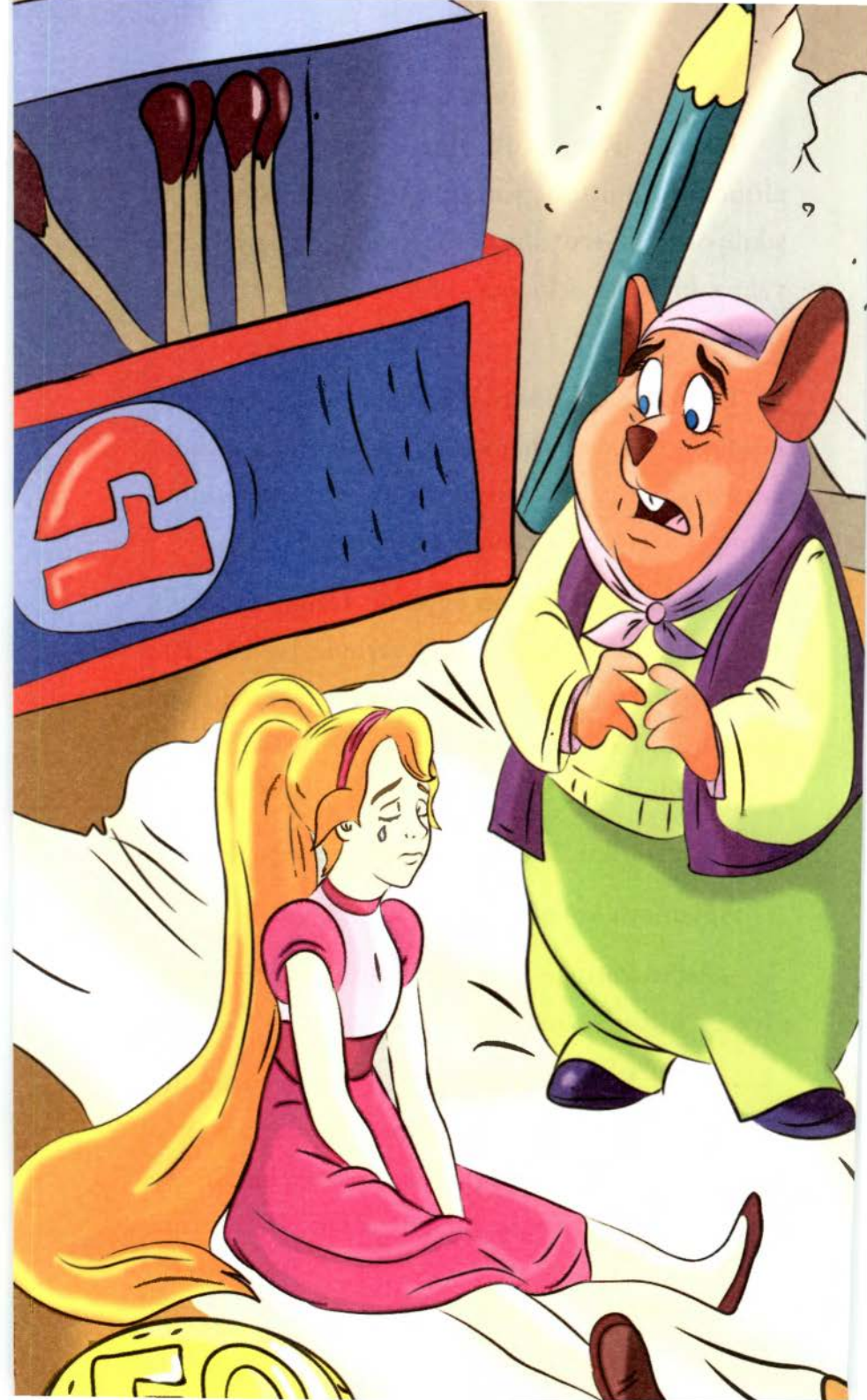
Çok geçmeden bunu öğrendi: Uzun, ak bıyıklı ince bir ağız, kovuğun giriş yerinde belirdi. Pek canlı iki kara göz, düşmanlık göstermeksizin ona bakıyordu. Kovuğun sahibi olan bu yaşlı dişi tarla faresi sordu.

– Kimsin küçük kız ve burada ne yapıyorsun?

Ağlamaya koyulan zavallı küçük,

– Adım Parmak Kız, dedi. Barınacak bir yerim, yiyecek hiçbir şeyim yok.

– Hadi, hadi, dedi yaşlı fare, sakın ol çocuğum. Gözyaşları hiç bir şeyi halletmez. Evime gir. Ben burada rahatım. Tanelerle dopdolu bir kilerim ve uyumak için pek sıcak bir odam var. Ev İşlerimi

yapma şartıyla bütün bu kış burada kalabilirsin. Beni eğlendirmek için de öyküler anlatırsın.

Parmak Kız, yaşlı fareye çok teşekkür etti ve bir arpa tanesini lezzetle yedi. Uzun zamandır böyle iyi bir yemeği olmamıştı. Birkaç gün geçti. Dışarıda kar yağıyordu ve hava çok soğuktu. Fakat yaşlı fare, evini o denli güzel düzenlemişti ki, içerdeki sıcaklık gerçekten çok mükemmeldi. Bir gün fare, Parmak Kız'a şöyle dedi.

– Yakında buraya bir gelen olacak, belki de bugün! Komşum Bay Köstebek, beni ziyaret etmeyi alışkanlık haline getirmiştir. O çok zengindir, onun pek güzel bir dizi salonları vardır. Üzerinde koyu kadife bir kürkü bulunur. Seninle evlenmek isterse, bu senin için bir şans olur. O buradayken bize en sürükleyici öykülerini anlatacak ve en güzel şarkılarını söyleyeceksin. Çünkü onu eğlendirmek gerek, ama onun gözleri pek iyi görmez.

Parmak Kız, fareye, komşusuna karşı sevimli olacağına söz verdi. Fakat onu gördüğü zaman onunla evlenme düşüncesiyle buz gibi donduğunu hissetti. Bu Köstebeğe rastlamak için mi bir kurbağadan ve mayısböceğinden kaçıyordu sanki?

Kürküne, salonlarına ve zengin depolarına rağmen onun karşısında korkuya kapıldı.

Bay Köstebek, Parmak Kız'ı çok beğendi. Çünkü kızın çok tatlı bir sesi vardı ve pek güzel öyküler anlatıyordu. Köstebek ona karşı sevimli davrandı ve farenin evini kendisinininkiyle birleştiren uzun bir yeraltı yolu açtı. Komşusunu ve Parmak Kız'ı evine davet etti.

Onlar da bu teklifi kabul ettiler.

Yeraltı yolu çok karanlıktı. Bay Köstebek, dişlerinin arasına fosforlu, küçük bir ağaç parçası aldı ve yolu aydınlatmak için öne geçti. Bir müddet yürüdüler. Fosforlu ağacın aydınlığı yetersiz kalınca Bay Köstebek,

– Bir dakika bekleyin. Işığımız yetersiz kaldı diyerek, burnunu toprak tavana vurmaya başladı.

Yaşlı fare ve Parmak Kız bu duruma çok şaşır-mıştı.

Az sonra toprak tavanından küçük bir delik açıldı. Deliğin açılmasıyla birlikte içerisi aydınlanıverdi.

Aydınlık yolda biraz ilerleyince yolun ortasında kanatları kapanmış, başı ve ayakları tüylerinin arasına gizlenmiş bir kırlangıcın yerde uzanan gövdesini gördüler.

Bay Köstebek toprak dolu burnunu silerek,

– Korkmayın, dedi. Ölü bir kuş bu. Kışın başından beri burada.

Parmak Kız kuşun durumuna çok üzölmüştü.

– Çok yazık, dedi. Belki de açlıktan ölmüşür.

Bay Köstebek:

– Evet, dedi. Hava güzel olduğu zaman uçmak-
tan ve ısıık çalmaktan başka bir şey yapmazlar.
Kışın da işte böyle açlıktan öölürler. Acımamak
lâzım bunlara.

Bay Köstebek bu sözlerden sonra yürümeye
başladı. Parmak Kız’la, yaşlı fare de mecburen onu
takip ettiler. Bir müddet sonra Bay Köstebek’in
evine vardılar. Ev çok mükemmeldi. Eşyalar zevkle
döşenmişti.

Bay Köstebek onlara izzet ikramda bulundu.
Gerçekten çok misafirperver ve nazık biriydi.

Geri dönerken tekrar kırlangıcın yanından
geçtiler.

Parmak Kız, gözlerini zavallı kuştan ayırama-
mıştı. Belki bu, yazın şarkıların dinlediğı kuşlardan
biriydi. Onun üzerine eğildi ve kapalı gözlerini
öptü.

Bay köstebek, tavandaki deliği yeniden tıkadı, komşularını konutlarına geri getirdi ve gelecek hafta yine ziyaretlerine geleceğine söz verdi. Parmak kıza iltifatlar etti ve yanlarından ayrıldı. Parmak Kız bundan hiç etkilenmedi. Devamlı soğuktan ölen kuşu düşünüyordu.

Farenin evine dönünce ona farketirmeden depoya gitti ve samandan güzel bir örtü örmeye koyuldu. Sonra orada bulunan pamuktan da biraz alarak kuşun yanına koştı.

Samandan örtüyü kırlangıcın üzerine yerleştirdi, gözlerinde yaşlarla onu öpmek için yeniden eğildi.

Eğilmesiyle geri sıçraması bir oldu. Sanki küçük kuşun kalbinin attığını duymuştu.

Parmak Kız'ın tüm bedeni titriyordu. Bununla birlikte kendini toparladı ve zavallı kuşu pamukla daha özenli bir biçimde sardı. Bir müddet sonra kırlangıç gözlerini açtı, sonra tekrar kapattı.

Ertesi gün iyice kendine gelmişti. Parmak Kız'a teşekkür etti. Parmak Kız'ın bir taçyaprak içinde getirmiş olduğu suyu içti ve birkaç böcek kalıntısını gagaladı.

Ondan sonraki günlerde Parmak Kız'a, kendisini ölüme bu kadar yaklaştırmış olan kazayı anlattı.

Büyük kış yolculuğu için kız kardeşleriyle birlikte denizin ötesine gitmeye hazırlanırken, kanatlarından biri dikenli bir çalıya takılarak yırtılmış. O zaman yere düşmüş ve soğuktan bu hale gelmiş.

– O andan beri hiçbir şey hatırlamıyorum, dedi. Sen olmasaydın, gerçekten ölecektim. Şimdi yola çıkabilmek için pek çabuk iyileşebilirim.

– Buradan gitmeni istemiyorum, dedi Parmak Kız. Dışarıda çok soğuk var. Yatağında kalman ve yazı beklemen gerek.

Kırlangıç bu teklifi kabul etti. Her gün Parmak Kız, kırlangıca bakmaya geldi. Fakat ne Bay Köstebeğe, ne de yaşlı fareye bunu söylüyordu. Çünkü ikisi de kuşlara iyi gözle bakmıyordu.

İlkbahar gelip güneşin ışınları karı eritince ve toprağı canlandırınca kırlangıç, kendisine iyilik yapan küçük kıza şöyle dedi.

– Sırtıma otur, seni güzel, yeşil ormanlara götüreceğim, orada yazdan, çiçeklerden ve güneşten yararlanacağız.

– Hayır, dedi Parmak Kız, kışın beni yanına almış olan yaşlı fareden bu şekilde ayrılamam. O, buna üzülür, bana karşı nazik ve iyi davrandı.

– O halde Allah’a ısmarladık sevimli kız, dedi kırlangıç.

Ayaklarıyla ve gagasıyla köstebeğin kapatmış olduğu deliği açarak yeraltından dışarı çıktı ve neşeyle havalandı. Parmak Kız, dostunun gittiğini görünce derin bir iç çekti ve farenin kovuğuna geri döndü.

– Seni burada görmek çok güzel dedi fare. Sürekli depoya gittin. Yeraltına gittin. Oralarda ne yaparsın anlamıyorum. Bundan sonra oraları yasaklıyorum sana. Tahmin ettiğim gibi Bay Köstebek, evlenmek için seni benden istedi.

Farenin sinirli hali Parmak Kız’ı çok korkutmuştu.

– Bu yaz çeyizini yapmak için çalışacaksın. Gece ve gündüz bez dokumak, örgü yapmak için dört örümcek tuttum. Düğün, mevsimin sonunda olacak.

Parmak Kız, dostu kırlangıcın üzerine binmediği için pişmanlık duyarak içini çekti korka korka Bay Köstebek’le evlenmek istemediğini söyledi.

Fare, gözlerini öfkeyle iri iri açarak homurdandı.

– Sen bir aptalsın. Böyle bir düşünce çok saçma. Bu denli zengin birini nasıl reddersin!

Parmak Kız ağlayarak,

– O çok can sıkıcı, dedi. Her zaman yazı kötü-lüyor. Güneşi sevmiyor. Hep karanlığı tercih ediyor.

– Düşüncelerinde süreklilik onun istikrarlı biri olduğunu gösterir. Ne var ki bunda...

– Fakat diye tekrar başladı Parmak Kız.

– Yeter, diyerek sivri dişlerini gösterdi fare, yoksa seni ısırırım. Düğün güz ortasında yapılacak. Ben böyle diyorum.

Düğün günü geldi. Bay Köstebek, postunun içinde pek ihtişamlı görünüyordu. Yaşlı fare, zengin bir sofra hazırlamıştı. Parmak Kız, üzgün üzgün, çoktan solgunlaşmış, ama hâlâ pek güzel olan gözleriyle sonbahar güneşini seyrediyordu. Bundan böyle onu artık göremeyeceğini düşünüyordu. Bu esnada bir kuş sesi duyuldu. Parmak Kız umutla dışarı fırladı.

Tahmini doğru çıkmıştı. Bu ses kırlangıcı aitti.

– Oh! Sevgili kırlangıcım, diye bağırdı. Çabuk bana yardım et!

Kırlangıç, dostunun yakınına konarak,

– Cik, diye karşılık verdi. Sana nasıl yardım edebilirim, sevgili küçüğüm?

– Hemen götür beni, Yoksa çirkin köstebek beni alacak ve güneşin girmediği yeraltında yaşamak zorunda kalacağım.

– Sırtıma bin ve kendini eşarbınla bağla. Seni götüreceğim, ama şimdi sapsarı olan ve çok geçmeden karların örteceği ormana değil, yaz ve sürekli çiçekler ülkesine... Gel!

Parmak Kız, çarçabuk kırlangıcın üzerine oturdu. O da hafif yükünden rahatsız olmaksızın çala kanat havalandı. Ormanlar, ovalar, kentler ve tarlalar üstünden geçtiler. Sonra altlarında denizin sonsuz maviliğini gördüler.

En sonunda güneşin meyveleri olgunlaştırdığı kışın ortasında çiçeklerin açtığı ışıltılı ülkelere vardılar.

Her yerde yalnız hoş kokular ve pırıl pırıl renkler vardı. Limonlar ve portakallar, ormanları

altın gibi beneklerle süslüyorlardı. Mersin ağaçları ve naneler, yollara tatlı bir koku yayıyorlardı. Çok renkli büyük kelebekler, acayip çanaklı çiçeklerin özlerini emiyorlardı.

Sonra görüntü daha da güzelleşti. Beyaz ve pembe mermerden bir eskiçağ şatosu, güzel bir gölün saydam dalgaları üzerinde yansdı.

Kırlangıç neşeli bir çığlıkla,

– İşte evim, dedi. Yukarıda şu kabartma oymalı kornişin altında oturuyorum. Sana benimle birlikte oturma teklifinde bulunmayacağım. Fakat şu bahçenin güzel çiçekleri arasında oturmak istediğin yeri kendin seç. Seni oraya bırakacağım, pek mutlu olacaksın...

Parmak Kız, sevinçle kırlangıca bir sütunun yanında boy atan büyük, beyaz bir çiçeği işaret etti. Ama oraya ayak basınca, çanağın içinde oturan birini gördü ve çok şaşırdı.

Parmak Kız boyunda küçük, genç bir adam, yarı açık çanağın içinde oturmuştu. Yarı saydam kanatları olan bu şirin gencin başında bir taç bulunuyordu. Yeni gelen yabancıyı görünce küçük adam,

– Genç bayan dedi, ben çiçeklerin prensiyim ve şatonun bütün çiçeklikleri üzerinde egemenliği sürdürüyorum. Kraliçem olmak ister misin? Tacımı sana sunuyorum. Göğün ışığı ve toprağın hoş kokusu kesilmeksizin, yaşama mutluluğumu benimle paylaşacaksın...

Parmak Kız, kendisine yapılmış olan teklifi sevinçten titreyerek kabul etti.

Ona evet deyince, geniş çayırılığın her çiçeğinden sevimli küçük varlıklar çıktı ve her biri ona bir hediye sundu. Çiçekler prensi, altın tacını onun başına koyarak,

– Artık Parmak Kız diye çağrılmayacaksın, dedi. Hiç solmayan çiçekler krallığında biz sana Çiçeksi diyeceğiz...

BU KİTAPLA İLGİLİ NOTLARIM

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

bu kitapların hepsi 'masal' :)

Çocuklarımız; daima iyilerir
kazandığı, dürüstlüğün
sevgi ve merhametini
engelleri aşan tek iksir olduğu
masalların huzur iklimini yaşasın diye.

Gonca Masal Dünyası NT Mağazaları ve diğer kitapçılarda Genel dağıtım: Gökkuşuğu Tel: 0212 410 50 60 www.kitapkaynagi.com

ANDERSEN MASALLARI

Sevgili kitap dostları,

Annelerinin masallarıyla büyüyen eski zaman çocukları,
internet ve televizyonlardaki vahşet programlarıyla
büyüyenlerden daha mutluymuştu.

Artık anneler masal anlatmıyor ama bu masal
kitapları var elinizde...

Anne sıcaklığını hissedeceksiniz bu kitapları okurken.

Kötülerin şahsında kötülerden nefret edip,
iyilerin tarafı olacaksınız.

Bu masallar sizi, insanın öz mayasındaki
güzelliklere götürecektir.

Kötülüklerden nefret edip; iyiliğe
ve güzelliğe yöneleceksiniz.

İyi okumalar...

www.kitapmagazini.com

ISBN 978-605-4189-27-4

9 786054 189274